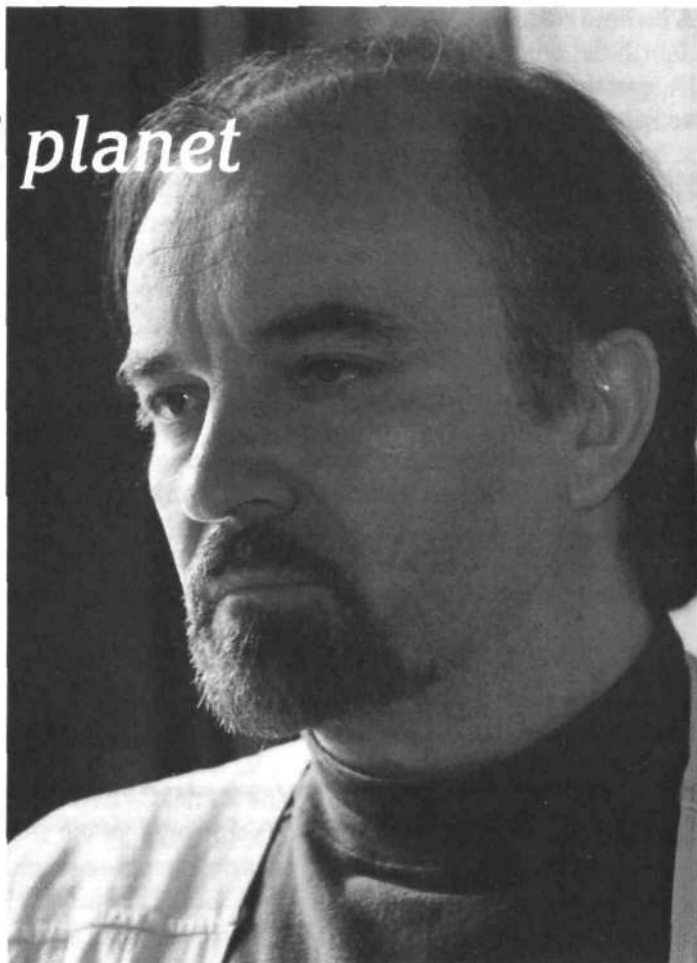

Evald Flisar

Enajsti planet

Tragikomedija

Osebe:

Peter

Pavel

Magdalena

PRVO DEJANJE

Prazno podstrešje. (Lahko tudi klet. V tem primeru se ustrezno spremenijo reference v tekstu.) Nastopita Pavel in Magdalena. Njun pogovor slišimo že, ko prihajata po stopnicah. Zavita sta v klošarske cunje in obvešena z raznovrstnimi vrečami, malhami in zavitki.

MAGDALENA: Koliko ti je dala ona bajsa pred cerkvijo?

PAVEL: Katera?

MAGDALENA: Ona, ki si ji rekel, da zbiraš sredstva za novo pederastično kliniko.

PAVEL: Nekaj kovancev.

MAGDALENA: Koliko natančno?

PAVEL: Ne vem, ker so mi takoj padli skozi rešetko v tleh naravnost v kanalizacijo.

MAGDALENA: Kako je zazvenelo: plink, plunk, ali plonk?

PAVEL: Zakaj?

MAGDALENA: Ker bi po zvoku vedel, kateri kovanci so ti padli. In potem bi vedel, koliko ti je dala. Jaz bi pa vedela, za koliko bi me rad nategnil.

PAVEL: Magdalena, prisegam –

MAGDALENA: Psssst! Nehaj prisegati na grob svoje babice. Tolikokrat se je že obrnila v njem, da so od krste ostale samo še trske. Raje mi daj klošarsko častno, da si me ofrnažil za manj kot pol jurja.

PAVEL: Magdalena ...

MAGDALENA: Utrujaš me.

PAVEL: Ti pa mene.

MAGDALENA: Utrujaš, utrujaš, utrujaš me. In to potem, ko sem že na smrt utrujena od tega zdravega življenja na prostem.

PAVEL: A jaz pa nisem?

(Sredi odra se znebita svojih malh in zavojev. Nekatere položita, druge spustita, tretje vržeta na tla. Obstojita v sredini, se razgledujeta.)

MAGDALENA: To podstrešje mi je znano.

PAVEL: Najmanj petkrat smo že bili tukaj.

MAGDALENA: Ne spomnim se.

PAVEL: To je tam, kjer nam je zadnjič neka stroga gospa pometala stvari skozi okno, nas pa zbrcala po stopnicah. In potem še vpila za nami po cesti, naj se več ne prikažemo.

MAGDALENA: Je bil Peter z nama?

PAVEL: Komaj sva ga dohajala.

MAGDALENA: Ne spomnim se.

PAVEL: Veš, kje je to? To je tam, kjer sva te s Petrom nekoč zalotila, kako si po nalivu sušiš obleko. Stala si tukaj, kot te je Bog ustvaril –

MAGDALENA: *(zavpije)* V kombineži! *(Pavel se silno prestraši.)* V kombineži sem stala tukaj. In noben Bog me ni ustvaril. Jaz sem tukaj od vedno. Rojena pred velikim pokom. *(Se unese.)* Si povedal Petru, kam greva?

PAVEL: Ne.

MAGDALENA: Zakaj ne?

PAVEL: Sploh ne vem, kje se potika.

MAGDALENA: Kakšna trojka pa smo, če hodiva okrog samo dva? *(Pavel skomigne.)* Pa še dva najbolj čudna. Že večkrat sem te mislila vprašati: kdaj so ti skrajšali noge?

PAVEL: Saj mi jih niso. Drevo je padlo name.

MAGDALENA: In te stisnilo skupaj.

PAVEL: Ja, zbilu mi je vretenca.

MAGDALENA: Vretenca so v hrbtenici, Pavel, ti pa zgledaš, kot da ti manjka polovica nog. Si prepričan, da ni šlo kaj narobe, ko so ti odstranjevali kurja očesa?

PAVEL: Nikoli jih nisem imel.

MAGDALENA: Po mojem pa ti je res padlo na glavo drevo. Sploščena je, če te pogledam takole s profila.

PAVEL: O svojem profilu si še nisem izdelal dokončnega mnenja: smem predlagati, da preloživa pogovor o njem za pet let?

(Magdalena sede na tla med svoje malhe in se zamisli.)

MAGDALENA: *(po premoru)* A ni žalostno?

PAVEL: Kaj?

MAGDALENA: Pa ... ta brezciljnost.

PAVEL: Kakšna brezciljnost?

MAGDALENA: Ta!

PAVEL: *(ne more verjeti)* Pet ur sva peščila po mestu! Pet ur sva prepričevala bonkerje, ki se podijo po pločnikih za svojimi cilji, naj delijo z nama plodove svojih naporov. Da bi si lahko privoščila kranjsko klobaso! Ti pa govoriš o brezciljnosti? *(Sede med svoje malhe.)* Najin cilj se pač ni uresničil. Mogoče si imela v mislih brezplodnost.

MAGDALENA: Ne, Pavel, plodna sem še, če bi se le kdo potrudil. V mislih sem imela brezciljnost. Ampak tebi je na glavo padlo drevo, pojma nimaš, o čem govorim.

PAVEL: Ohhhhhrrr...

MAGDALENA: Te ne zanima, o čem govorim?

PAVEL: *(zazeha)* Ne.

MAGDALENA: Govorim o tisti grozni, grozni brezciljnosti v duši, o tisti ... o tisti praznini, o tisti praznini, o tisti ...

PAVEL: Joj, Magdalena. Ne danes, prosim. Ne spet ena tistih tvojih izpovedi, ki me bojo prej ali slej pripravile k temu, da te bom začel daviti.

MAGDALENA: Pa daj. Je že boljše, da te kdo davi, kot da se te nihče ne dotakne.

PAVEL: *(se zlekne na culo)* Lačen sem.

MAGDALENA: Tudi jaz, dragi Pavel. Ampak jaz potrebujem hrano za dušo ...

PAVEL: Lahko noč. *(Se namesti, da bi zaspal.)*

MAGDALENA: *(ga pogeda)* Škoda, da ni Petra.

PAVEL: *(se nemudoma dvigne na komolec)* Zakaj?

MAGDALENA: Z njim bi lahko vsaj zaplesala.

PAVEL: Saj lahko tudi z mano.

MAGDALENA: *(se skobaca na noge)* Pa dajva.

PAVEL: Nimava glasbe. Najprej naju mora nekdo poklicati. Plešemo, kadar zaigra mobitel. Samo takrat plešemo. To je pravilo.

MAGDALENA: Pravila so za to, da jih prelamljamo.

PAVEL: Pravila drugih. Ne pa naša. Skupaj smo jih sprejeli, ti, Peter in jaz. V dnevnik si jih zapisala. *(Sede pokonci.)* Daj mi ga ... daj mi dnevnik, pokazal ti bom.

MAGDALENA: Moj dnevnik je moja stvar.

PAVEL: Ni, ker so v njem zapisniki naših sestankov. Pa naših debat. Pa naših sklepov. To je društveni dokument.

MAGDALENA: Pa kaj.

PAVEL: Do njega imamo pravico vsi trije člani. Daj mi ga.

MAGDALENA: Če misliš, da sem uradni zapisnikar od Boga pozabljene klošarske trojke, ti je na glavo padlo večje drevo, kot sem mislila.

PAVEL: Daj mi ga, v tisti malhi je! *(Plane proti malhi; ustavi ga mobitel, ki zaigra v njegovem žepu. Izvleče ga.)*

MAGDALENA: Čigava številka?

PAVEL: Petrova.

(Spogledata se. Primeta se za roke in odplešeta smešno poskočnico v skladu z ritmom melodije iz aparata. Ustavita se šele, ko melodija utihne.)

PAVEL: Kaj pa zdaj?

MAGDALENA: *(potegne izpod oblačil svoj mobitel)* Zdaj bo klical mene. Pripravljen? *(Primeta se za roke in počakata. Ko zaigra Magdalenin mobitel, odplešeta še en ples, tokrat ob drugačni melodiji.)*

PAVEL: *(med plesom)* Ne boš odgovorila?

MAGDALENA: *(med plesom)* Naj ga malo skrbi.

PAVEL: *(se ustavi)* Kaj če se mu je kaj zgodilo?

MAGDALENA: *(se ustavi)* Petru se nikoli nič ne zgodi. Zmeraj se on zgodi drugim. *(Telefon neha zvoniti. Magdalena ga pospravi.)*

PAVEL: Ampak to ni lepo. Na telefonske klice se odgovarja.

MAGDALENA: Zakaj potem nisi?

PAVEL: Zadnje čase postajaš neprijetno hudobna. Očitaš mi, da ti ne izplačujem deleža iz skupnega proračuna subvencij, ki nam jih dodelijo naključni mimoidoči – *(Magdalena v obupu dvigne roke in mu obrne hrbet)* – ne dovoliš mi dostopa do dnevnika, ki je zgodovina naših naprezanj po lepšem življenju – *(Za njenim hrbtom iz ene od njenih cul hitro potegne knjigo in jo skuša nespretno skriti, ko se Magdalena obrne.)*

MAGDALENA: Vrni mi knjigo, pa ti bom dala dnevnik. *(Ponudi mu debel zvezek, ki ga je potegnila iz druge cule.)*

PAVEL: *(si z zanimanjem ogleda knjigo v roki)* – kradeš knjige po knjižnicah, ki jim država ne da denarja za nakup novih, in so tudi same že klošarske ustanove –

MAGDALENA: Knjigo je ukradel Peter. Jaz sem jo njemu samo izmaknila. Vrni mi jo! Ta trenutek!

PAVEL: *(se umika pred Magdaleno, ki mu hoče iztrgati knjigo)* Sodeč po tem, da se tvoja hudobija nenehno stopnjuje, je to verjetno priročnik za ženske, ki želijo postati čarovnice –

MAGDALENA: (*zavpije*) Sem že čarovnica! Sem že, sem že, sem že! Zakaj pa misliš, da so mi pripenjali elektrode na senca? In me tresli, bonkerji bonkerški? Kako pa misliš, da sem pobegnila od tam?

PAVEL: Na metli?

MAGDALENA: Na metli! In na metli te bom poslala v najbolj črno luknjo v vesolju, če mi ta hip ne vrneš knjige!

PAVEL: (*prebere naslov knjige*) »Enajsti planet.« Tja me misliš poslati?

MAGDALENA: (*mu iztrga knjigo iz rok*) Tebe? Preveč bi se te ustrašili.

(*Porine knjigo in zvezek nazaj v eno od cul in jo zaveže.*)

PAVEL: A nisi malo prestara za pravljice? Že v osnovni šoli so nas učili, da je planetov devet.

MAGDALENA: Aja? Kaj pa deseti, ki se približa Zemlji vsakih 3600 let? Kakšen profesor pa si, da še nisi slišal za Nubiro? A ne veš, da je tam vse narejeno iz zlata, ki jim ga primanjkuje, zato vsakih 3600 let pošljejo odpravo na Zemljo in pokradejo vse naše zlate rezerve in oropajo vse zlatarne od južnega do severnega pola?

PAVEL: Kaj jim pa primanjkuje na enajstem planetu? Pameti?

MAGDALENA: Na enajstem planetu jim vsakih pet tisoč in nekaj let zmanjka mleka človeške dobrote.

PAVEL: Ubožci!

MAGDALENA: Tako je. Postanejo podobni Zemljanom, začno tekmovati med sabo in se pobijati.

PAVEL: In potem pošljejo odpravo na Zemljo, da bi nam ukradli še tisto malo dobrote, ki jo premoremo.

MAGDALENA: Tako nekako.

PAVEL: Kako pa to naredijo? Zberejo dobre ljudi v majhno čredico in jih pomolzejo?

MAGDALENA: To bi ti bilo všeč, a ne? Da bi te nekdo prijel in pomolzel. V resnici pa je stvar še bolj zanimiva. Vsakih pet tisoč let poiščejo na Zemlji peščico po srcu najboljših in po duši najčistejših ljudi in jih z letečim krožnikom odpelejo na enajsti planet. Tam se nekaj najlepših domačinov in domačink spari z njimi. Da se lahko začne rojevati nova generacija dobrih ljudi.

PAVEL: (*resno zainteresiran*) Kdo pa zbira prijave?

MAGDALENA: Oni izberejo. Oni vzpostavijo stik. Oni, oni, oni. Na začetku sploh ne veš, kdo so in kaj hočejo. Na začetku –

(*Pavlu zazvoni mobilni telefon. Izvleče ga.*)

PAVEL: Kaj če so oni?

MAGDALENA: Stoprocentno.

PAVEL: Kaj če so telepatško zaznali mojo željo, da jim pomagam, in me hočejo povabiti na preliminarni razgovor?

MAGDALENA: Dobrota tvojega srca jih je tako očarala, da so poslali odpravo na Zemljo samo zaradi tebe.

PAVEL: (*zasanjano*) A misliš, da si lahko sami izberemo domačine, s katerimi se bomo sparili?

MAGDALENA: Ti boš imel na izbiro najlepše fante na celém planetu.

(*Pavel hitro pritisne tipko za sprejem in si položi mobilni telefon k ušesu. Govori previdno in vljudno.*)

PAVEL: Prosim ... Kako, prosim? ... Ne, nisem v službi ... Lahko potujem ... Trenutno? ... trenutno sem sam ... Smem vprašati, s kom govorim? ... Dokler mi ni jasno, s kom govorim ... Halo? ... Halo?

(*Odmakne mobilni telefon od ušesa, ga zamišljen porine v žep.*)

MAGDALENA: (*po premoru*) Kdo je bil?

PAVEL: Niso rekli.

MAGDALENA: In kaj so hoteli?

PAVEL: Rekli so, da ... Ne vem ... Govorili so neke ... neumnosti ...

MAGDALENA: So te že kdaj klicali?

PAVEL: Tile ne ... In bili so prvi, ki me niso imeli za Janeza.

MAGDALENA: So te res vprašali, če lahko potuješ?

PAVEL: Vprašali so, ali sem vezan na kakšne projekte, zaradi katerih ne bi mogel na daljšo pot. (*Jo pogleda.*) Posodi mi tisto knjigo.

MAGDALENA: A nisi malo prestar za pravljice?

PAVEL: So tudi tebe že klicali?

MAGDALENA: Kdo?

PAVEL: Tile, ki so klicali mene.

MAGDALENA: Kako pa naj vem? A so rekli, kdo so?

PAVEL: Rekli so, da za to še ni čas.

MAGDALENA: (*se zamisli*) Zanimivo.

PAVEL: (*rahlo histerično*) Kaj, Magdalena? Kaj? Dogovorili smo se, da med nami ne bo nobenih skrivnosti. To je bil eden od sklepov. (*Magdalena začne pobirati svoje cule.*) Kam pa greš?

MAGDALENA: Že pet dni me bolijo vsi ti sklepi. Grem malo pobrskat po smetnjakih za bolnišnico. Tam najdeš vse mogoče, od aspirina do kapsul za hiter neboleč samomor, če ti gre kdo tako na jetra, (*vanj*) da ga ne moreš več prenašati!

PAVEL: (*začne pobirati svoje cule*) Grem s tabo.

MAGDALENA: Samo do vogala, Pavel. (*Stojita in se gledata.*)

PAVEL: Me ne maraš več?

MAGDALENA: Ne počutim se dobro, mislim, da dobivam predmenstrualne popadke. (*Se odpravi po stopnicah.*)

PAVEL: (*ji sledi*) To si rekla pred nekaj dnevi.

MAGDALENA: Nekatere ženske imamo menstruacijo dvakrat na teden.

PAVEL: Zakaj sva sploh prišla sem?

MAGDALENA: Zakaj smo tukaj, to je pomembno vprašanje. Zakaj sploh smo? Zakaj ni Zemlja kot Mesec, nekaj kraterjev, dve puščavi in nekaj odtisov podplatov, ki so jih pustili za seboj astronomi? Zakaj teh šest milijard bonkerjev in samo sto tisoč klošarjev? Med njimi pa samo trije, ki si postavljajo takšna vprašanja?

(Njuna glasova se izgubita na stopnicah. Tema.)

(Ko se prižge luč, zagledamo Petra, ki je ravnokar prišel po stopnicah s klošarsko malho čez rame in z novo obleko na obešalniku. Odloži malho in se začne preoblačiti iz cunj v novo obleko. Preden si sleče hlače, potegne iz žepa mobilitel in vtipka številko. Med preoblačenjem spretno preklada mobilitel iz roke v roko, da lahko nemoteno govori.)

PETER *(v mobilitel)*: Pavel? ... Poslušaj ... Ne boš verjel ... Vem, da nikoli nič ne verjameš, ampak tega ne boš verjel niti, če se ta hip odločiš, da boš kdaj kakšno stvar le verjel ... Verjel ne boš, ker za dobre tri kilometre presega maksimalni domet tistega, kar bi najradodarnější človek na svetu morda imenoval domišljija ...

Ne, nisem postal predsednik vlade, a ti nisem rekel, da sem odpovedal kandidaturo iz načelnih razlogov? ... Postal sem lastnik nečesa ... Ne mercedesa, Pavel, a ti nisem rekel, da raje hodim peš, če že ne morem imeti privatnega boeinga?

Nekaj za nosit ... Za nosit, Pavel, za nosit, ja ... Za nosit okrog, pa naravnost, pa levo, pa desno. Za nosit. Ne vedro za vodo – *something to wear* ... *Something to wear, Pavel!* ... A zdaj mora biti človek že poliglota, če naj se sporazume z debilom?!

Kdo te zmerja? ... Povej mi, pa ga dam ta trenutek na seznam ljudi, ki jih je treba nujno prebutati ... Nihče te nima pravice zmerjati ... Nihče, razumeš?

Kje sem? ... Zakaj? ... Rad bi videl, kaj je tisto, česar lastnik sem postal ... Je Magdalena s tabo... *Je Magdalena s tabo?!* ... Kdaj si jo nazadnje videl? ... Pozabil si ... Prav ... Če ji ne črhneš niti besede, ti bom povedal, kje sem ... Ne, Pavel, ničesar nočem skriti pred njo, nasprotno ... Gre za to, da še nisem ... nisem dovolj ... kako se reče ... *suveren* ... Nisem dovolj suveren pri nošenju tega ... shit, pa feršlusi! ... *(Si jezno zapne hlače.)* Pavel ... Pavel, si še na telefonu?

(Pavel je tačas prišel po stopnicah in izklopil svoj mobilitel. Stoji in opazuje Petra pri zadnji fazi oblačenja. Peter ga ne vidi.)

Nikar ne misli, da ne vem, kaj počneš! Imbecil, debil, baraba, poniglav izdajalec! ... Telefoniraš Magdaleni ... Nekaj pa si pozabil, ti olimpijski prvak z zlato kolajno za slaboumnost ... Ne veš, kje sem ... Kar povej ji ... *(Obrne se in zagleda Pavla, vendar nekaj časa traja, preden se zave, da Pavel stoji pred njim na podstrešju.)* In potem kar pridita ... In ko odkrijeta, da me ni ... ko odkrijeta ... ko ...

(Se zave, da Pavel stoji pred njim, porine mobilitel v žep novega suknjiča.)

PAVEL: Pozdravljen, Peter.

PETER: (*ga oponaša*) »Pozdravljen, Peter.« A me spet zalezuješ?

PAVEL: Ne.

PETER: Če špijoniraš za mano izza vogalov, se bo ponovil dogodek, za katerega stavim, da bi ga od vseh najraje pozabil ... Sicer pa si ga tako ali tako.

PAVEL: Nisem. Premlatil si me.

PETER: (*lažno začuden*) Jaz, tebe?

PAVEL: Premlatil, skloftal in obrcal. Pa še poscal si se name. Rekel si, da me boš zadavil, če me še kdaj zalotiš, da lazim za tabo.

PETER: Tega pa nisem rekel.

PAVEL: Ja pa si.

PETER: Nisem. Kar ne pomeni, da tega ne bi storil, če bi me ravno prijelo. In lahko me prime ta trenutek. (*Sklene roke in počí s členki.*) Rekel pa tega nisem.

PAVEL: (*iz žepa potegne listič, bere*) »Ti kreten zajebani ... ti predsednik svetovnega združenja imbecilov ... ti, ki celo klošarjem delaš nepopravljivo sramoto – «

PETER: Pavel ... Poslušaj! ... Kar sem rekel, sem rekel, naj bo to zgodovina ... Pomembno je, kar bom rekel zdaj ...

Smo ali nismo skupina klošarjev, ki je po svojih lastnostih edinstvena na tem svetu? (*Pavel odpre usta.*) Ne išči besed, vem, da je to zate napor, samo prikimaj ... Prikimaj, Pavel! (*Pavel prikima.*)

Edinstvena ne le na svetu, ampak tudi v vsej pettisočletni zgodovini klošarstva? (*Pavel prikima.*) Zakaj? (*Pavel skuša odgovoriti.*) Ne zanima me tvoje mnenje, Pavel, na retorično vprašanje odgovori zmeraj tisti, ki ga je postavil ... Okay? (*Pavel prikima.*)

Edinstvena zato, ker naša povprečna inteligentnost presega inteligentnost vseh klošarjev, ki so vredni tega imena. In bi dosegala povprečno inteligentnost doktorjev znanosti, če ne bi tvoj prispevek k temu povprečju igral tako strašno mizerne vloge ... (*Pavel prikima.*)

Še zdaleč pa to ni vse, na kar smo lahko ponosni ... Smo tudi edina skupina klošarjev, ki je opremljena z mobiteli.

PAVEL: (*prikima*) Ti si jih ukradel.

PETER: Priskrbel.

PAVEL: Ista reč.

PETER: Nočem moralizirati, ampak čigavi so bili mobiteli, preden sem jih zaplenil za naše potrebe, je vprašanje, ki naj ga rešujejo drugi. In kolikor manj uspešno, toliko bolje za nas. Za nas je bistveno, da si lahko pošepnemo tolažilne besede v uho, kadar koli nas zažaja po mleku človeške dobrote.

(*Objame Pavla čez rame in ga stisne k sebi.*) A ne?

PAVEL: (*se izvije*) Kje si to slišal?

PETER: Kaj?

PAVEL: O mleku človeške dobrote.

PETER: (*išče odgovor*) To je ... kliše, Pavel ... Jezik jih premore več tisoč. Me boš za vsakega vprašal, kje sem ga slišal? (*Zazvoni mobilni.*) Tvoj ali moj?

PAVEL: (*izleče svoj mobilni, pritisne na tipko, ga pritisne k ušesu*) Halo? (*Mobilni – Petrov – še naprej zvoni. Peter ga potegne iz žepa. Pavel popravi svojega. Peter preveri številko klicalca.*)

PETER: (*z narejenim glasom*) »Številka trenutno ni dosegljiva. Prosimo, pokličite kasneje.« (*Porini mobilni v žep. Pojasni.*) Sem mislil, da je Magdalena, je pa neka neznana številka.

PAVEL: Tudi mene kar naprej kliče kup ljudi, ki jih sploh ne poznam. In vsi me imajo za Janeza, in zaman jim razlagam, da sem Pavel.

PETER: (*zavpije*) A ti nisem že petkrat razložil, zakaj je dobro, da včasih komu poveš, da si res Janez?! (*Se unese, postane prijazen.*) Ampak, Pavel – to sploh ni pomembno! Si slep?

PAVEL: (*izproži roko in dvigne kazalec*) Če pogledam svoj prst, ga vidim.

PETER: Kaj pa mene, vidiš?

PAVEL. Ne.

PETER: (*po krajšem premoru*) Ne vidiš me.

PAVEL: Vidim nekoga, ki me spominja nate. Tvojega strica, bratranca, brata – ne vem.

PETER: Strica ... Bratranca ... S kom se pa ves čas pogovarjaš?!

PAVEL: (*mirno*) Pogovarjam se s tabo. Vidim pa nekoga, ki me nate spominja, ni ti pa čisto nič podoben.

PETER: Poslušaj, Pavel ... Vem, da imaš hude probleme z možganskimi parametri, ampak zdajle zveniš, kot da me zajebavaš, in to z užitkom, ki ga niti tvoj bebasti izraz ne more popolnoma skriti. Prekleteo, Pavel, sva prijatelja ali nisva?

PAVEL: Midva sva. Za tega, ki ga vidim pred sabo, pa ne bi rekel. Tega bi moral najprej spoznati. Čeprav se mi zdi, da ga raje ne bi.

PETER: Povej mi z eno samo besedo: ti je všeč ali ne? (*Se nastavi za ogled.*)

PAVEL: Misliš, barva?

PETER: Ne samo barva, tudi kraj, vse, komplet. Stvar kot taka.

PAVEL: Kje si dobil pa denar?

PETER: Od kdaj pa kupujem stvari z denarjem? In tudi če bi ga imel, a ni škoda denarja za trapaste cunje?

PAVEL: No, to je beseda, ki sem jo iskal. Trapaste cunje.

PETER: Točno. Tisto, kar imaš ti na sebi, so trapaste cunje. To, kar imam na sebi jaz, je elegantna obleka. Vsak, ki pogleda tebe, bo rekel, da si klošar; kdor koli pogleda mene, bo rekel, da sem gospod.

PAVEL: (*potegne iz borše zmečkan blokec in bere*) »Klošarji pomenijo v razvoju človeštva pravi evolucijski skok. Dosegli so tisto, k čemur stremi človeška vrsta vse od neandertalcev – neomejen občutek svobode ...«

PETER: Pospravi.

PAVEL: »... zato jih moramo obravnavati kot – «

PETER: Pavel, pospravi te oslarije! In povej Magdaleni, da ji ne bom več kradel zvezkov in kulijev, če si bo zapisala vsako mojo neumnost.

PAVEL: *(porine blokec nazaj v boršo)* Zakaj si ukradel te trapaste cunje?

PETER: Ker je vsak človek, tudi klošar, upravičen do vsaj ene dostojne obleke.

PAVEL: Zakaj?

PETER: O Marija! Kakšno vprašanje ... *(Zarohni.)* Za posebne priliko! *(Se unese, pojasnjuje.)* Nikoli ne veš, kdaj se bo poročil tvoj najboljši prijatelj. Nikoli ne veš, kdaj bo tvoj najboljši prijatelj dobil infarkt. In ga boš moral pospremiti na poslednji poti.

PAVEL: Zmeraj si rekel, da sem jaz tvoj najboljši prijatelj.

PETER: No, no, saj.

PAVEL: Menda ne misliš, da se bom kdaj poročil?

PETER: Ti? Prej boš dobil infarkt. Zanesljivo ga bo dobila tista, ki jo boš zaprosil za roko.

PAVEL: Nočem, da me pospremiš na zadnji poti v tej obleki. Nočem, da se drugi klošarji zmrdujejo, češ kakšne prijatelje je pa imel ...

PETER: So še druge priliko.

PAVEL: Kakšne?

PETER: Recimo, da kdo organizira svetovni kongres klošarjev v Kuala Lumpurju. Ali v Casablanci. A misliš, da bi te takega pustili na letalo? Kdaj si se nazadnje umil?

PAVEL: Zakaj?

PETER: Sprašujem zaradi arome, ki veje proti meni iz tvoje smeri. Ker nikjer ne vidim crknjene mačke, je lahko vir teh olfaktornih užitkov samo tvoje negovano telo.

PAVEL: Roke in ušesa si umijem, kadar koli pridem do vode.

PETER: *(začne brskati po svoji culi)* Če česa ne prenesem, potem je to klošar, ki je prelen, da bi si ukradel kolonjsko vodo. Pridi sem.

(Iz cule potegne stekleničko, pritisne na razpršilec in poškropi umikajočega se Pavla od glave do pet.)

PAVEL: *(se ves nesrečen ovohava)* Zelo si prijazen.

PETER: Vem. Zato mi pa nikoli več ne očitaj, da nisem.

PAVEL: In ker si tako prijazen, bom tudi jaz! Ni mi všeč tvoja obleka. Šlampa-sto je sešita.

PETER: A zdaj si pa naenkrat modni kreator? Čigav oče je bil krojač, tvoj ali moj?

PAVEL: Žal mi je, ampak ta obleka je grozna.

PETER: Kar tiho bodi.

PAVEL: Še bolj grozno je, da vidim v njej tebe.

PETER: Ta obleka je prvi korak na moji poti do nove identitete.

PAVEL: Uuuuuh, identitete!

PETER: Tako je. I-den-ti-te-te. K nobel obleki grejo zlikane in lepo sešite besede.

PAVEL: Ljudje se ti bodo smejali.

PETER: Če greva zdajle na ulico, bo prvi človek, ki ga srečava, spoštljivo dvignil klobuk in mi zaželel dober dan.

PAVEL: Res? Kje boš pa našel človeka, ki danes še nosi klobuk?

PETER: Grem pa sam. Skrajni čas, da preizkusim svojo novo podobo. Popazi na moje stvari. Če se česa dotakneš, ti bom pod vsak noht posebej porinil tri bucike. Verstehtst? (*Odide po stopnicah.*)

(*Pavel počaka, da utihnejo njegovi koraki, potem se požene k njegovi borši in začne jemati ven stvari. Najde kasetar, nekaj kaset.*)

PAVEL: Verstehtst, Pavel, du imbecil? Du tragische ganz verlorene Exepzion? Če nam ne bi kvaril povprečja, bi lahko kandidirali za Nobelovo nagrado. Ali nismo klošarstva povzdignili na raven umetnosti? Kdaj si se nazadnje umil, Pavel? (*Vloži kaseto v kasetar.*) Kdaj so tvoji nohti nazadnje videli škarje, Pavel? Kdaj si nazadnje ...

(*Vklopi kasetar. Glasba: nekaj srhljivo otožnega, morda Moriconne, new age ... Pavel otrpne, kot da je v šoku. Počasi se začne umikati. Stisne se v najbolj oddaljeni kot. Ušesa si zadela s kazalci. Spet posluša, spet si zatisne ušesa. Plane h kasetarju in ga ugasne.*)

Magdalena ... Poklicati moram Magdaleno ... S Petrom se je nekaj zgodilo ... Nekaj se mu je premaknilo v glavi ... Zaletel se je v kandelaber, drugega ne more biti ...

(*Izvleče mobilni telefon in vtika številko.*)

Magdalena? ... Kje si? Ne boš verjela ... Ne, nisem našel pomotoma odvržene svinjske krače v smetnjaku, kaj ti pride na misel ...

Magdalena, stojimo na robu prepada ... Ne znam ti pojasniti, govorim o občutku ... Magdalena, sem upravičen do občutkov? Sem ali nisem upravičen do občutkov?

Ne razburjam se, nisem paničen, samo plat zvona bijem ...

Kje si? ... *Pri frizerju?! ...* Pa ne da se strižeš na balin?... Trajno?! ... Kaj je to, neka skupna zarota med tabo in Petrom? ... Takoj grem k pedikerju in si dam pobarvati nohte ... Ne, ne bom ti povedal, kje sem ...

(*Magdalena, obvešena s culami in z mobilnim pri ušesu, pride po stopnicah. Pavel se obrne in jo zagleda. Počasi porine mobilni telefon v žep in se zastrmi v Magdalenine lase.*)

PAVEL: Kje pa je trajna?

MAGDALENA: Niso me pustili noter. (*Razmeče cule po tleh.*) Zato ni trajna, ampak začasna. In to v vsakem pogledu, kajti jutri se mislim vrniti z advokatom in zahtevati spoštovanje mojih državljanskih pravic. Nobene našmin-kane babe me ne bodo z metlo podile na cesto.

PAVEL: Vidim, da si razjarjena.

MAGDALENA: Razjarjena sem, ker ne morem doseči stopnje, na kateri me stvari ne bi več razjarjale. Iščem notranji mir, in ko že mislim, da sem ga našla, ugotovim, da mi je ta zoprni svet znova podtaknil nemir ... A sploh je kakšna pot iz tega sranja?

PAVEL: Je. Peter jo je našel.

MAGDALENA: A res? Spotaknil se je in z glavo padel na Enciklopedijo modrosti.

PAVEL: Ukradel je novo obleko.

MAGDALENA: Saj veš, kako se preživlja. Tako da krade stvari in jih prodaja naprej.

PAVEL: To obleko je ukradel zato, da bi jo nosil.

MAGDALENA: Daj no mir. S kravato bi se v dveh minutah zadavil.

PAVEL: Kdaj si ga nazadnje videla?

MAGDALENA. Čakaj, da se spomnim, kdaj me je nazadnje ozmerjal kakšen šovinistični antifeministični polnacistični prasec.

PAVEL: Jaz sem ga videl pred nekaj minutami. V novi obleki je šel na cesto, da bi videl, ali bo kdo spoštljivo dvignil klobuk in ga pozdravil.

MAGDALENA: *(kot da se je nečesa spomnila)* Kakšne barve je ta obleka?

PAVEL: Sive. Rjave. Motno plesnive. Obleka pač. Saj so vse iste barve.

MAGDALENA: So mogoče hlače malo prekratke?

PAVEL: Ne. Kvečjemu deset centimetrov.

MAGDALENA: Čudno. Spodaj na ulici sem srečala lepo oblečenega gospoda in ga prosila za majhno subvencijo. In ne boš verjel, ta gospod mi je dal jurja. To se mi ni zgodilo že nekaj let.

PAVEL: *(si pomane roke)* Greva jest?

MAGDALENA: Ne razumeš, kaj ti hočem povedati? Ta gospod je bil v čisto novi obleki, ampak hlače je imel za kakih deset centimetrov prekratke!

PAVEL: Potem mu je uspelo! Uspelo mu je postati gospod!

MAGDALENA: Daj no mir. Peter da bi žrtvoval jurja za to, da bi ga kdo imel za gospoda?

PAVEL: Sploh ne razumeš, kaj se dogaja. Peter je ukradel novo obleko in jo hoče nositi –

MAGDALENA: Ljubosumen si, to je vse. Ljubosumen na kolega klošarja, ki je enkrat za spremembo ukradel nekaj zase, namesto za naju.

PAVEL: Ne gre za to, da je nekaj ukradel, ampak da je s svojo nečimrnostjo nam ukradel prihodnost.

MAGDALENA: Si mu povedal, da so hlačnice za deset centimetrov prekratke?

PAVEL: Ne.

MAGDALENA: Zakaj ne?

PAVEL: Ker mu privoščim, da gre tak na cesto in otroci s prstom kažejo za njim.

MAGDALENA: Si se vsaj zasmel, ko si ga videl?

PAVEL: A bi se moral?

MAGDALENA: To bi bila lepa prijateljska gesta – *(Pavel seže v Magdalenino boršo in skuša nekaj izvleči.)* Kaj spet šariš –

PAVEL: Iščem tvojo knjigo simptomov.

MAGDALENA: Si bolan?

PAVEL: Jaz ne. Peter. Če hoče klošar nositi gosposko obleko, je to simptom nevarne kužne bolezni. Daj mi knjigo.

MAGDALENA: (*izvleče knjigo in mu jo da*) Pod kaj boš pogledal? Obleka, klošar, ali debilnost? (*Pavel sede na tla, odloži knjigo in začne jokati.*) Joj, Pavel ... Prav zlorabljaš že mojo pripravljenost, da igram mamico. Vsi ste enaki, pa naj ste veliki kot Peter ali majhni kot ti. Lahko bi sicer rekla: jebite se, prasci, nasilneži, impotentni sanjači brez jajc, cmerite se, kolikor vas je volja, še čebulo vam porinem pred oči, da bodo solze bolj pristne. Lahko bi to rekla, a ne? (*Pavel prikima.*) No, mogoče kdaj bom. Zaenkrat pa bi brez vaju bila čisto sama na svetu. To mi ne ustreza, sem bila že prevečkrat. Res je cena grozno visoka, ampak kaj hočeš, Bog že ve, zakaj me kaznuje tako, da mi daje v oskrbo dva moška, ki ne bosta nikoli odrasla. (*Sede k Pavlu in ga objame čez rame.*) Si bova ogledala knjigo simptomov? (*Ga poduha.*) O Marija! Po čem pa smrdiš?

PAVEL: Peter me je pošprical s kolonjsko vodo.

MAGDALENA: (*se odmakne*) Ne gre ravno skupaj s tvojimi drugimi vonji. (*Lista po knjigi.*) Veš, kaj mi je najbolj všeč pri tej knjigi? Da je subjektivno napisana. Že naslov je enkraten: »Zdravilna moč bolezni«. Vse druge podobne bukletke te skušajo prepričati, da bolezni povzročajo mikrobi, toksini, neredno prehranjevanje. Si predstavljaš? Neredno prehranjevanje! Po tej logiki bi mi trije morali biti že mrtvi. Pa nismo. Razen če smo in so to pač nebesa. Ta knjiga pravi naravnost, da si telo omisli bolezen, ker hoče biti zdravo. Drugače rečeno: bolezen je potrebna zato, da te ozdravi. Ta trditev me je dobesedno povozila. (*Lista po knjigi.*) Mogoče bo tukaj ... (*Bere.*) »Natančno določi trenutek, ko se je kateri simptom pojavil.«

PAVEL: Danes.

MAGDALENA: »Razišči življenjsko situacijo, misli, fantazije, sanje, dogodke in predmete, ki sestavljajo simptomov časovni okvir.« Razumeš to, Pavel?

PAVEL: Ne. Daj meni. (*Ji potegne knjigo iz rok.*)

MAGDALENA: (*mu potegne knjigo nazaj iz rok*) Kaj si boš kvaril oči ... (*Porine knjigo nazaj v boršo.*)

PAVEL: Pisalo je: »Razišči življenjsko situacijo – «

MAGDALENA: No, in v kakšni življenjski situaciji je trenutno Peter? V klošarski.

PAVEL: Fantazira pa o spremembi svojega socialnega statusa.

MAGDALENA: Točno. O spremembi v prizadevnega, odgovornega bonkerja.

PAVEL: S stalnim prebivališčem.

MAGDALENA: Z zagotovljeno penzijo.

PAVEL: In z dvema avtoma v garaži.

MAGDALENA: S svinjsko kračo v hladilniku.

PAVEL: In s seznamom nujnih opravkov.

MAGDALENA: Na katerem piše: »Kupi še eno svinjsko kračo.«

PAVEL: A zdaj vidiš, kaj nam grozi?

MAGDALENA: (*po premoru*) Mogoče sem res bila premalo pozorna.

PAVEL: Končno!

MAGDALENA: Ampak, Pavel ... Recimo, da je to res. In postane Peter zaradi svoje nove obleke, ne glede na prekratke hlačnice, direktor banke. Lahko bi nama posojal denar!

PAVEL: Saj ga ne bi nikoli vrnila.

MAGDALENA: Ravno to ti hočem povedati.

PAVEL: Magdalena ... Če je Peter v procesu odhajanja, je nezadovoljen z načinom življenja, ki smo ga proglasili – vsi trije, si pozabila? – za najvišjo obliko bivanja.

MAGDALENA: Bivanja ali čakanja na smrt?

PAVEL: Nomadi so zmeraj prezirali meščane in poljedelce. Preberi si v dnevniku. To je bil naš manifest. Prezirali so jih kot degenerirance, ki nikamor ne morejo. Ne tako kot mi.

MAGDALENA: Ne tako kot mi?

PAVEL: Mi smo svobodni. Potikamo se okrog po mili volji.

MAGDALENA: Saj res. S podstrešja na podstrešje, od kleti do kleti, od ene podrtije do druge. Ne po mili volji, ampak zato, ker je Bog v posebni ljubezni do klošarjev izumil dež, sneg in mraz!

PAVEL: Grozno! Okužila si se z istim virusom. Zato ti je dal jurja. Da bi virus preskočil nate. – Kje ga imaš?

MAGDALENA: Te nič ne briga.

PAVEL: Morava se ga znebiti.

MAGDALENA: Znebila se ga bom jaz. In točno vem, kako. (*Seže v boršo, izvleče napol prazno steklenico.*) Boš malo konjaka?

PAVEL: Čokolado.

MAGDALENA: Čokolade nimam. Zakaj si je nisi kupil s kovanci, ki so ti padli v kanalizacijo in rekli plink, plonk, plunk? (*Naredi požirek. Ponudi Pavlu.*) Naredi požirek ali pa ga zlijem po tebi, pritaknem vžigalico in te živega zažgem. (*Pavel hitro naredi požirek.*) Prihranil si mi vžigalico. Hvala.

PAVEL: Strah me je.

MAGDALENA: Daj no, saj nisem mislila resno.

PAVEL: Strah me je, kaj bo z nami, če Petra ne spametujeva! Poslušaj tole. (*Prižge kasetar. Ista glasba kot prej. Pavel reagira na isti način. Občepi v najbolj oddaljenem kotu.*)

MAGDALENA: Kaj ti pa je?

PAVEL: To ni zemeljska glasba. To so zvočna navodila za polet na enajsti planet. Kamor se očitno odpravlja najin kolega Peter.

MAGDALENA: Daj no mir.

PAVEL: Zakaj pa misliš, da je ukradel te bonkerske cunje? (*Magdalena ugasne kasetar.*)

MAGDALENA: Poslušaj. Do Petra se bova obnašala stoprocentno zvito, ali – kot pravijo filozofi – strateško. Ko se vrne, bova pokazala pozitiven odnos do njegove obleke. Vprašala ga bova, ali lahko kaj podobnega, na istem nivoju dizajna in kvalitete, preskrbi še za naju.

PAVEL: Ne, hvala...

MAGDALENA: Iz strateških razlogov! Da ustvariva vzdušje zaupanja. In izveva, kaj ima za bregom, ne da bi kar koli posumil.

PAVEL: Prav imaš. Izvedeti morava, kam pes taco moli.

MAGDALENA: V luft, kadar se hoče poscati. Izvedeti morava nekaj drugega. Kaj načrtuje Peter, in kakšno korist lahko imava od tega, da se mu pri načrtu pridruživa.

PAVEL: Vidiš, spet...

MAGDALENA: (*odsekano*) Pavel! Kdo skrbi zate? Država? (*Pavel odkima.*) Socialno varstvo? (*Pavel odkima.*) Papež? (*Pavel odkima.*) Zakaj mi potem ne dovoliš, da skrbim zate na takšen način, da boš od tega imel korist?

PAVEL: Ker je nikoli nimam.

MAGDALENA: A sem kdaj pojedla kakšno svinjsko kračo, ne da bi ponudila grizljaj tudi tebi?

PAVEL: Ne pomnim, da bi kdaj jedla svinjsko kračo.

MAGDALENA: Okay, vprašanje bom prilagodila dejstvu: a misliš, da ti ne bi ponudila grizljaja, če bi mi neznani občudovalec za rojstni dan po pošti poslal svinjsko kračo?

PAVEL: Kolikor te poznam, bi mi pustila kost.

MAGDALENA: To si moram zapisati v dnevnik, da ne pozabim. (*Seže v boršo.*) Po vsem, kar sem storila zate, si drzneš domnevati ... (*Peter prisopiha po stopnicah.*)

PETER: Ne bosta verjela... Komaj stopim na ulico, se približa neka klošarka in reče ... Samo trenutek, posnel sem pogovor ... Da mi vsaj enkrat ne bi mogla reči, da si zmišljujem ...

(*Iz žepa potegne kasetofonček in ga vklopi. Slišimo posnet pogovor med Petrom in Magdaleno na cesti.*)

MAGDALENA: »Gospod direktor, Bog vas poplačaj za vse, kar ste v življenju dobrega naredili ...«

PETER: »Kako pa veste, da sem direktor?«

MAGDALENA: »Kako bi takšen eleganten, lepo oblečen gospod lahko bil kaj drugega, razen mogoče predsednik nadzornega odbora kakšne mednarodne firme s sedežem v New Yorku.«

PETER: »Dobro ste uganili, čestitam.«

MAGDALENA: »Zbiram sredstva za žrtve državljanske vojne v Afriki. Saj veste, za ljudi, ki so brez doma, brez vode, brez hrane ...«

PETER: »Kako ne bi vedel. Izvolite.« (*Izklopi kasetofon, ga porine v žep.*) In sem ji dal tisočaka. V redu baba, če bi se skopala in lepo oblekla, bi bila za pošlatat.

PAVEL: Zakaj je pa nisi pošprical s kolonjsko vodo?

PETER: Ne morem verjeti! Dobil sem dokaz, da obleka res dela človeka.

PAVEL: Te je na koga spominjala?

PETER: Kdo?

PAVEL: Klošarka, ki ti je skozi rit zlezla v žep in ti izvabila jurja.

PETER: Na koga pa bi me naj?

PAVEL: Kaj pa vem. Na sestrično? Nekdanjo ljubico?

PETER: Nimam sestrične. Moje ljubice pa niso nikdar bile klošarke, za koga me pa imaš?

MAGDALENA: (*Petru*) Poslušaj, kamerad. Te lahko še zmeraj kličem Peter, ali si od zdaj naprej gospod Peter?

PETER: Magdalena...

MAGDALENA: Signor Pietro?

PAVEL: Herr Petrus?

MAGDALENA: Mister Peter?

PAVEL: Sir?

MAGDALENA: Monsieur Pierre?

PETER: Ne vem, zakaj bi to med nami kar koli spremenilo ...

MAGDALENA: To, da te nisem prepoznala v tej čudni opravi, si oprostim. Nikoli pa ne bom odpustila tebi, da nisi prepoznal mene. (*Izbrska tisočaka in ga pomoli Petru.*) Izvoli. Ne maram miloščine od klošarjev, ki se pretvarjajo, da to niso.

(*Petru ostane tisočak v roki; ne ve, kaj bi z njim.*)

PETER: Ampak ... Magdalena ... Tisto nisi bila ti ... To ni moj tisočak ... Tista, ki sem ji dal tisočaka, je bila ...

MAGDALENA: ... »v redu baba, ki bi bila za pošlatat, če bi se skopala in lepo oblekla«. Kako naj bi torej to bila jaz?!

PETER: Magdalena ...

MAGDALENA: Ženske sploh ne vidiš, misoginist! Fašist! Fetišist! Obleka te mika. Kaj te najboj razrajca? Svila? Bombaž? Ali volna? Verjetno se klatiš po trgovinah in se izživljaš z otipavanjem raznih vrst blaga! To obleko pa si ukradel zato, da lahko v njej drkaš. A ne? Kako grozno, da šele zdaj izvem, da si žbonk, ne pa dedec!

(*Peter potege iz žepa kasetofon, ga prevrtil nazaj, ga vklopi, posluša del posnetega pogovora z Magdaleno. Izklopi ga, porine v žep, sede, si zagrebe obraz v dlani, se globoko zamisli.*)

PAVEL: K čemur bi jaz dodal tole ...

MAGDALENA: (*ga potegne proč*) Psssst! Pusti ga.

PAVEL: A ne vidiš, da je na tleh, zdaj imam končno priložnost, da ga pohodim do konca!

MAGDALENA: Saj sem ga že jaz pohodila. Kako bi se počutil, če bi ti povedala to, kar sem njemu?

PAVEL: Tudi jaz bi mu rad –

MAGDALENA: Tiho bodi in ga pusti pri miru, da si izdelata stališče. To je zelo pomembno. Stališče je tisto, kar človeka ločuje od živali. Zato si ga morava izdelati tudi midva.

PAVEL: Stališče do česa?

MAGDALENA: Do Petrove obleke, pederbutl.

PAVEL: Ne kliči me pederbutl, ker nisem ne eno ne drugo.

MAGDALENA: Seveda nisi. Oprosti. Prav grdo se izražam. V resnici si imbecil s slabo skritimi nagnjenji do oseb istega spola. Prav? Zdaj se pa lotiva izdelave stališča do tega, kar nas je zadelo kot strela z jasnega in grozi, da nam bo sesulo bazo prijateljstva.

PAVEL: Moje stališče je jasno. Peter mora obleko vrniti. Meni se mora opravičiti, tebi pa ukrasti trikilsko kračo.

MAGDALENA: S katero te mora trikrat udariti po glavi. Da bodo začeli delovati vsaj trije procenti tvojih možganov.

PAVEL: Moji možgani delujejo s polno paro.

MAGDALENA: Poslušaj. Peter bi rad nosil lepo obleko. Prav. Rad bi se izdajal za gospoda. Tudi prav. Zakaj smo postali klošarji? Med drugim zato, da bi se nadihali svežega zraka (*globoko vdihne, se zdrzne*) – čeprav je v tvoji bližini to nemogoče, kdaj si se nazadnje okopal?

PAVEL: (*ji užaljeno pokaže hrbet*) Te nič ne briga.

MAGDALENA: Prav imaš. Saj tudi jaz ne pomnim, kdaj sem nazadnje čutila žajfo pod pazduho. Ampak najino stališče mora biti v skladu z manifestom, ki smo ga podpisali. In na katerega se največkrat sklicuješ prav ti! Svoboda za vsakogar. Ker drugače, dragi Pavel, je naše filozofije konec.

PAVEL: Ampak Peter je tisti, ki jo končuje. On je tisti, ki –

PETER: (*počasi vstane in se približa*) Vem, da sem naredil napako ...

PAVEL: Bog bodi zahvaljen.

PETER: Ampak samo zato, ker sta v izložbi stali dve lutki. Prav lahko bi pobral obleko z one druge. To sem vzel zato, ker mi ni ugajala lutka. Tako plasteno se je rezala, da sem ji hotel razgaliti rit.

PAVEL: Verjetno si se nanjo za povrh še poscal.

PETER: Ampak malo prej, ko sem šel mimo, je imela že novo obleko. In v novem izložbenem steklu sem opazil nekaj groznega. Da je ta obleka na meni manj elegantna, kot je bila na lutki. Predvsem, kar zadeva hlačnice. Eno-stavno ne vem, kam je izginilo spodnjih deset centimetrov.

MAGDALENA: To bo ostala ena od velikih skrivnosti sveta.

PETER: Misliš?

MAGDALENA: Stoprocentno. Prav mogoče je, da bodo prej odkrili, kam je izginila Atlantida.

PETER: No, vsaj nekaj.

MAGDALENA: Si siguren, da nisi vzel suknjiča z ene lutke, hlač pa z druge?

PETER: Res se je vse zgodilo v strašni naglici. Ampak obleko sem si pred akcijo temeljito ogledal. Najmanj desetkrat sem šel mimo v zadnjem tednu –

MAGDALENA: Kaj?! En teden si vedel, kaj nameravaš storiti, pa se ti ni zdelo vredno, da naju o tem obvestiš?

PETER: Magdalena ... Kako bi vaju potem presenetil?

MAGDALENA: Saj te nisva prosila, da to narediš.

PETER: Hotel sem ... uživati v vajinih nejevernih pogledih. Potem pa opazovati, kako v mojem dejanju čedalje bolj prepoznavata požrtvovalen poskus, da nas izkopljem iz našega mizernega stanja!

MAGDALENA: Saj naše stanje je res mizerno, a ne, Pavel? Kaj če bi ga malo olajšala tako, da se Petru na glas zasmеjeva?

PAVEL: To ga ne bo premaknilo.

MAGDALENA: Premaknjen je že, ne gre za to. S smehom mu bova dala vedeti, da se nama njegova obleka ne zdi nevarna za naš klošarski mir. Še manj za naše prijateljstvo. Se boš smejal z menoj ali ne?!

PAVEL: Prav. Ampak smejal se bom iz jeter, ne iz srca.

MAGDALENA: Smeješ se lahko tudi skozi rit, skozi katero že ves čas govoriš, samo smej se. Okay? Ena, dva, tri ...

(Magdalena in Pavel se zasmejeta, oba narejeno, vendar Magdalena manj očitno kot Pavel, ki se bolj spakuje in roga, nekaj časa Petru v obraz. Peter je najprej neprijetno presenečen, potem užaljen, nazadnje pa se obotavlja pridruži njunemu smehu. Na koncu se smejejo vsi, čedalje bolj iz srca, čedalje boljše volje. Ko v Petrovem žepu zazvoni muzikalični mobilni telefon, se primejo čez ramena in zaplešejo. Potem se Peter naenkrat zresni, se izvije iz plesne skupine, pritisne tipko na mobilni telefonu in si ga dvigne k ušesu.)

PETER: Kako, prosim? ... *(Pavlu in Magdaleni.)* Psssstttt! ... Ja ... Ja ... *(Se nekoliko odmakne ter Magdaleni in Pavlu obrne hrbet. Prizadeva si, da ga ne bi slišala.)* Razumem navodila in se pripravljam ... Kot naročeno ... Nič ne bo šlo narobe ... Ne sme ... Stvar je prevelika ... Zgodovinska ... Kdaj bom pa slišal direktno od njih? ... Ne, nisem nestrpen, izjemno sem počaščen, da sem bil izbran, in nikomur nisem povedal ... Nikomur ... Halo? ... Halo? *(Pospravi mobilni telefon, se obrne proti Pavlu in Magdaleni, se zastrmi predse. zamišljen.)*

MAGDALENA: Zanimiv pogovor?

PETER: *(odmahne)* Nekdo bi rad na zviti način ugotovil, kdo mu je ukradel mobilni telefon. Jaz se pa delam neumnega in čvekam vse mogoče. Da bi ga zmedel.

MAGDALENA: Kaj pa je tista zgodovinska stvar, s katero naj ne bi šlo nič narobe?

PAVEL: Tudi mene bi to zanimalo.

MAGDALENA: Da nima slučajno opraviti s kakšnim tvojim načrtom, da bi naju spravil nazaj tja, od koder smo s takšno težavo pobegnili?

PAVEL: Vedel sem ... Vedel sem ... *(Sede in zajoka.)*

PETER: To je čista paranoja –

MAGDALENA: Ne omenjaj mi te besede, ker sem jo pet let poslušala od bedakov, ki se imajo za dohtarje! Slep in gluhi maček bi zavohal, da imaš nekaj za bregom. Seveda pa bova midva, tvoja tako imenovana prijateljca, zadnja, ki bova kar koli izvedela. Pa še Pavla si spravil ob živce. Potolazi ga, jaz ne morem skrbeti za vse.

PETER: Potem pa predlagam, da se vsi trije objamemo in pocrkljamo, kot smo se včasih. *(Stopi proti Pavlu.)*

PAVEL: Proč! V tebi se je utelesil hudič! *(Umakne se in se stisne v kot.)*

PETER: *(stopi proti Magdaleni)* Magdalena ...

MAGDALENA: *(se umakne)* Previdno, zapacal si boš svojo novo obleko. Res je najbolje, da se odslej navadimo na malo večjo distanco. Nima smisla, da se klošarji in gospodje tiščijo skupaj, kot da jih zebe, a ne, Pavel?

PAVEL: Podpisali smo izjavo! Podpisali smo, da obračamo hrbet hipokriziji in posvečamo svoja življenja nedolžni svobodi brez zahtev in pričakovanj.

MAGDALENA: Razen tu in tam svinjske krače.

PAVEL: In čokolade.

MAGDALENA: In konjaka. In še par stvari.

PETER: Kdo pa je bil, ki je predlagal besedilo za naš manifest?

PAVEL: Magdalena!

PETER: Ni res. Ona ga je vpisala v dnevnik, to je vse. Jaz sem bil tisti, ki je v javni knjižnici presedel deset dni in ga skomponiral iz najmanj dvajsetih citatov iz najmanj sto knjig. »All men are born free ...«

PAVEL: Joj, spet se dela pametnega!

MAGDALENA: Naj pove do konca.

PETER: In kdo je bil, če smo že pri tem, ki vaju je rešil iz krempljev klošarske sodrge, s katero sta postavala po vogalih in z debilnimi frazami nagovarjala mimoidoče? Kdo je bil, ki je vajino prazno klošarjenje prežl s toplino in smislom? In mu našel *rezon etra*, če mi dovolita malo francoščine –

MAGDALENA: Dovoliva ti celo, da po francosko odideš. Kar bi mogoče ta hip bil edini način, da se izognemu medsebojnemu pokolu s topimi noži.

PAVEL: Pojdi! Konec je! O moj Bog! (*Zahlipa.*)

MAGDALENA: Res je najboljša, da greš, Monsieur Pierre. Naužij se malo svežega zraka. In daj še kakšni klošarki tisočaka.

(*Peter pobere svoje cunje, kasete, kasetofon, stlači vse skupaj v malho, si jo zadega čez rame, gre proti stopnišču. Ko se obrne, mu gre na jok.*)

PETER: Če te slučajno zanima – ukrast ti grem svinjsko kračo! (*Odide.*)

PAVEL: (*prileze iz kota, pogleda Magdaleno*) Kaj pa zdaj?

MAGDALENA: Povej mi nekaj. Če bi Peter prinesel še eno takšno obleko zate, bi jo nosil?

PAVEL: Kaj ti pade na pamet?

MAGDALENA: Kolikor bi ti hlače bile predolge, bi jih odrezali in jih prišili Petrovim. Namesto dveh pajacov bi imeli dva gospoda. Majhnega in velikega. In potem bi lahko šli v kakšen boljši lokal, ne da bi nam že na pragu pokazali vrata.

PAVEL: Me preizkušaš?

MAGDALENA: Toliko je stvari, ki si jih nismo nikoli privoščili, Pavel. Ni klošarjenje vse na tem svetu. So še druge stvari.

PAVEL: (*kljubovalno*) Recimo?

MAGDALENA: Recimo to, da si privoščiš dišečo kopel in se dve uri namakaš v banji, srečen ob misli, da je tvoja in te lahko iz nje vrže samo potres sedme stopnje po Richterju. In da ti potem nekdo, recimo kak moški, ki se je malo prej tudi sam temeljito okopal, prinese mehko brisačo in te z njo počasi briše od glave do pet, pa spet nazaj od pet do glave, vsak pedenj kože posebej, s tem, da se tu in tam pomudi nekoliko dlje kot drugje ...

PAVEL: Vem, da ne misliš name, hvala. Zdaj mi pa naredi še majhno uslugo in mi povej, da ne misliš na Petra. Ker če misliš na Petra –

MAGDALENA: (*zalaja*) Kaj? Če mislim nanj, kaj?

PAVEL: Zakaj ste ženske tako labilne? Glavo vam zmešajo ene same zlikane hlače. In že vas popade želja po bonkerskem udobju, po svilenih rjuhah, po zmrzovalniku, po zlaganih nežnostih. In sploh ne pomislite, da bi tisti, ki bi vas z brisačo drgnil od glave do pet, to počel šele potem, ko je ne podoben način obdrgnil že najmanj dve drugi.

MAGDALENA: Poslušaj, pederbutl. Spravil si me tako daleč, da ti moram kljub glasu v sebi, ki me svari, naj tega ne storim, nekaj povedati.

PAVEL: Povej.

MAGDALENA: In če se boš začel cmeriti, nikar ne misli, da bom odigrala mamico. Nekje se vse neha in zame se je nehalo tukaj.

PAVEL: Prav.

MAGDALENA: Sploh ni res, da si postal klošar, ker si vzljubil ta plemeniti način življenja. Samo pretvarjaš se, da ti je lepo živeti na prostem. Če bi dobil priložnost, bi postal še večji bonker, kot si bil, preden so te zbrcali iz svojih vrst.

PAVEL: Niso me.

MAGDALENA: Prebrala sem tvojo kartoteko, Pavel. Zaljubil si se v dijaka kodrastih las. Starši so se pritožili, letel si iz šole, padel si v depresijo, končal si v norišnici – (*Pavel bliskovito izvleče nož in zagrozi Magdalenini. Stojita in se gledata.*) Nož je top, Pavel. Premalo krvi bi priteklo, če je kri tisto, po čemer te je zažejalo. Malo krvi, malo zabave. Ne spleča se. Prosi Petra, naj ti ukrade boljši nož. In potem, če boš hotel, lahko ta prizor ponoviva. (*Pavel pospravi nož, sede na tla in začne jokati.*) Kot sem rekla: tokrat brez mamice.

PAVEL: (*skozi solze*) Kaj pa ti? A misliš, da ne poznam tvoje preteklosti? A misliš, da ne vem, kaj si naredila?

MAGDALENA: Vse skupaj so napačno razumeli.

PAVEL: Enoletnega otroka si hranila z baby korenčki, ki jih ni mogel prebaviti in so mu celi prilezli iz riti.

MAGDALENA: Pa kaj.

PAVEL: Oprala si jih in mu jih ponovno porinila v usta. Spet jih ni mogel prebaviti in spet so mu prilezli iz riti. Spet si jih oprala, in spet –

MAGDALENA: Pavel! ... (*Se unese.*) Odkrila sem genialen način reciklažnega prehranjevanja otrok za revne družine! A sem jaz kriva, če so bonkerji v tem videli nekaj drugega?

PAVEL: Otrok je umrl, Magdalena.

MAGDALENA: Vse umre na tem svetu. Vse, kar pobožamo s premrlimi prsti. Ničesar na svetu se ne bi smeli dotakniti, v tem je odgovor. (*Po premoru.*) Misliš, da se bo Peter še vrnil?

PAVEL: Zakaj se pa ne bi?

MAGDALENA: Preveč sem bila nesramna do njega.

PAVEL: Še premalo.

MAGDALENA: Objektivno gledano, en telefonski pogovor še ne pomeni, da se naju hoče znebiti. Saj razen naju nikogar nima. Težko bi živel brez človeka, nad katerim se ne bi mogel kar naprej znašati.

PAVEL: Nehal bi dihati.

MAGDALENA: V vseh pogledih smo še zmeraj idealna trojka. Skupaj pašemo kot prezeblja roka in preluknjana rokavica. Tudi Peter ni brez odlik.

PAVEL: *(kljubovalno)* A res? Kdaj pa si jih preizkusila?

MAGDALENA: Dragi moj Pavel, kdaj sem ali kdaj bom kaj preizkusila, in s kom, in zakaj, in kolikokrat, je moja stvar, ki te sme zanimati približno toliko, kot mene zanima, kdaj si se nazadnje posral.

PAVEL: Pred tremi dnevi. Od takrat nisem nič jedel.

MAGDALENA: *(po daljšem premoru)* Bi se ti prilegla krača?

PAVEL: Svinjska ali ovčja?

MAGDALENA: Pa recimo ovčja, za katero pravijo, da ima več antioksidov.

PAVEL: S pomfrijem ali z dinstanim rižem?

MAGDALENA: Po želji.

PAVEL: Kar sama, brez Petra?

MAGDALENA: Petru bova pustila najlepši kos.

PAVEL: *(se skobaca na noge, z dlanjo krožno podrsa po želodcu)* Mmmmm ...
Kar sline se mi cedijo.

MAGDALENA: Samo ne na kračo, prosim, ljubša mi je kakšna druga omaka. Boš pripravil pribor?

PAVEL: Končno spet enkrat pojedina! *(Začne brskati po svoji malhi.)*
(Magdalena potegne iz svoje malhe zloženko, ki spominja na zemljevid. Ko jo razgrne, vidimo, da je na njej z akvarelnimi barvami naslikana krača. Poleg krače je naslikana posoda s pomfrijem, zraven pa še skleda s solato. Okrog so naslikani trije krožniki. Magdalena položi razgrnjeno »pojedino« na tla.)

PAVEL: *(potegne iz enega žepa nož in iz drugega vilico)* Imam samo svoj pribor.

MAGDALENA: Bom pa jedla z rokami.

(Pavel z vilico v eni roki in z nožem v drugi sede na tla pred »krožnikom«.)

PAVEL: Kateri del bova pustila Petru?

MAGDALENA: Tisto, kar ostane.

PAVEL: To bo kost. *(Hoče »zabosti« vilico v »kračo«.)*

MAGDALENA: *(ga zadrži)* Si pozabil na našo molitev?

PAVEL: Seveda nisem.

PAVEL, MAGDALENA: »Bog se usmili bonkerjev. Ki nimajo časa niti za to, da bi za kaj na svetu imeli čas. Ki jih morijo družine s pričakovanji. Ki se morijo sami s pričakovanji. Ki delajo nadure, da bi odplačevali posojila za prevelike hiše, prevelike avte, prevelike appetite. Ki opravljajo delo, ob katerem trpijo. Bog se usmili bonkerjev, ki mislijo, da bo konec sveta, če jih ne bo ves čas kaj skrbelo. In jih najbolj skrbi, da bo prišel dan, ko jih ne bo nič skrbelo. Bog se usmili vseh, ki ne vedo, da svet ne pripada njim, ampak nam. Hvala za radodarnost, Bog. Dober tek.«

PAVEL: Si lahko zdaj odrežem kos?

MAGDALENA: Daj. Pa še enega zame.

(Pavel »odreže« kos »krače« in ga z vilico položi na Magdalenin »krožnik«. Potem »odreže« kos zase, si ga položi v usta in ga ves blažen »žveči«. Magdalena s prsti pobere svoj »kos«, si ga položi v usta in ga »žveči« brez posebnega užitka.)

PAVEL: Ena boljših. Je bila draga?

MAGDALENA: Ne sprašuj.

PAVEL: Ti ni dobra?

MAGDALENA: Nekaj ji manjka.

PAVEL: Sol? Poper? Česen? Vem, kaj. Cimet in rukola.

MAGDALENA: Ne, Pavel. Manjka ji okus. Kar ti jo pojej.

PAVEL: Čakaj, cele krače ne morem pojesti, saj mi bo počil želodec. Pojedel bom še en kos, ostalo pa pustiva za Petra. Naj se on matra z njo. Ker če sem odkrit, je res nekoliko žilava. Skoraj surova. Kaj hočeš, so krače in krače. *(Zazvoni mobilni telefon. Pavlova roka otrpne z vilico tik pred odprtimi usti. Magdalena izbrska svoj aparat in si ga položi k ušesu. Obrne se proč in govori pridušeno, da je Pavel ne bi slišal.)*

MAGDALENA: Ja? ... Seveda sem jaz ... Magdalena, ja ... Seveda razumem, gotovo me niste izbrali zato, ker bi bila neumna ... Nič ne bo šlo narobe ... Ampak rada bi se pogovorila direktno z njimi ... Kdaj? ... Kdaj, kdaj? ... Nisem nestrpna, in sem počaščena, in nikomur nisem povedala, in ne bom ... Halo? ... *(Pospravi mobilni telefon in pogleda Pavla, ki je obtičal v isti drži.)*

PAVEL: *(si končno položi »kos krače« v usta in »žveči«)* Teta?

MAGDALENA: Stric.

PAVEL: Nisem vedel, da imaš strica. Bogat?

MAGDALENA: Ne govori s polnimi usti, nevljudno je.

PAVEL: Imata s Petrom slučajno istega strica?

MAGDALENA: Lepo jej svojo kračo in nekajkrat kolni, drugače bom to packarijo nehala vlečiti s sabo.

(Pavel si skuša »odrezati« še en kos »krače«. Zmoti ga mobilni telefon, ki mu zazvoni v žepu. Odloži pribor, potegne mobilni telefon iz žepa, si ga položi k ušesu. Zasuka se proč od Magdalene in govori pridušeno.)

PAVEL: Halo? ... Ja, to je on ... Pri telefonu ... Navodila razumem v glavnih obrisih, ne pa tudi v podrobnostih ... Potrebujem še par pojasnil ... Predvsem pa hočem vedeti, kdaj se bo to zgodilo ... Kdaj gremo ... Ne, nikogar ni tukaj, čisto sam sem ... Nikomur, prisegam ... Halo? ... Halo?

(Pospravi mobilni telefon in se počasi zasuka nazaj k Magdaleni.)

MAGDALENA: *(ga gleda)* Stric?

PAVEL: *(počasi odkima)* Teta.

(Luči ugasnejo.)

DRUGO DEJANJE

Pavel spi z glavo na eni od svojih cul. Peter prisopiha po stopnicah. Slišimo ga že, ko prihaja.

PETER: A ni žalostno, da sem edini med nami, ki kdaj pomisli tudi na druga dva? Ali ni še bolj žalostno, da je zadnje, kar smem pričakovati, hvaležnost? Ampak če kaj obljubim, obljubo izpolnim ... Tudi če se sesuje svet ... (*Zagle-da Pavla.*) Kje je Magdalena? (*Pavel spi.*) Pavel, kje je Magdalena? ... (*Po-dreza Pavla z noge.*) Kam je šla, zdaj ko sem oropal mesarja na koncu ulice? Še Bonnie and Clyde nista prestrašila toliko nedolžnih ljudi. Neka gospa, ki je kupovala kotlete, je kar omedlela ... Pavel!

PAVEL: Šla je k dohtarju.

PETER: Saj ima Veliko knjigo simptomov. Pa še hipohonder je, o boleznih ve stokrat več kot vsi dohtarji skupaj.

PAVEL: K dohtarju za glavo.

PETER: Glava jo boli?

PAVEL: Ne, k dohtarju, ki zdravi čudne privide.

PETER: Takšnim je pred nekaj tedni ušla. Sploh pa nima čudnih prividov.

PAVEL: A ne? Zakaj potem misli, da jo hočejo ugrabiti bitja iz veselja? In ne samo njo, tudi mene.

PETER: Tebe? – ta je pa dobra.

PAVEL: Za vsem pa stojiš ti, ki se naju hočeš znebiti. Dokler sva tukaj, ne moreš uresničiti svojega peklenskega načrta.

PETER: Peklenskega?

PAVEL: Ja, peklenskega. Kako naj prestopiš nazaj med bonkerje, dokler po zemlji hodita dva, ki te lahko zatožita, da si nekoč bil klošar? Edina zaščita je, da naju strpaš v raketo in naju pošlješ na enajsti planet!

PETER: (*zazija*) ... Čakaj malo. (*Položi svojo malho na tla in začne brskati po njej. Se obrne k Petru.*) Kdaj si mi ukradel knjigo?

PAVEL: Kradeš ti, in to vse, kar ti pride pod kljun, gospod Peter Sraka!

PETER: (*pograbi Pavla za vrat in ga dvigne v zrak*) Kje jo imaš?

PAVEL: Povedal ti bom, če mi daš kračo, ki si jo ukradel za Magdaleno.

PETER: Še kaj?

PAVEL: In če mi dovoliš, da pojem celo sam, njej pa ne črhneš besede.

PETER: Ti si ravnokar črhnil svoje zadnje, kajti tako te bom stisnil, da bo iz tebe nastala ne krača, ampak krastača! (*Začne daviti Pavla.*)

PAVEL: Potem ne boš nikoli več videl knjige.

(Peter še nekaj časa davi Pavla, kot da se ne bi mogel odločiti, kaj naj stori. Potem popusti in sune Pavla od sebe. Plane nad njegovo culo in začne brskati po njej.)

PAVEL: Upam, da boš položil vse nazaj na svoje mesto.

PETER: (*zadihan odneha*) Okay, Pavel. Kračo za knjigo. Ampak niti besede o tem Magdaleni.

PAVEL: Najprej mi jo pokaži, da vidim, ali se spleća.

PETER: (*seže v svojo culo*) Ni ravno največja, vzel sem jo, ker je visela tik ob vratih, drugače se ne bi nikoli prebil skozi kordon tistih bab ...

(*Izleče v časopisni papir zavito kračo.*)

PAVEL: (*iztegne roke*) Daj mi jo.

PETER: (*stisne zavoje k sebi*) Najprej ti meni.

PAVEL: Nikoli nisi bil tak. Prej si trdil, da je vse, kar je tvoje, tudi najino, in obratno. Odkar si se zbasal v bonkerske cunje, pa se obnašaš tako kot oni. Moja knjiga, moja krača. Jaz tebi to, ti meni ono. Grozno, kaj je nastalo iz tebe.

PETER: Ne bom se spuščal v moraliziranja s tabo, ker si zame še zmeraj čisto navaden debil. Ne glede na to, da ti je prvič v življenju uspelo nekaj ukrasti. Pa čeprav le neumno knjigo, s katero ne veš, kaj početi. Hočeš kračo ali ne?

PAVEL: Če je knjiga neumna, zakaj je nočeš deliti z Magdaleno in mano?

PETER: Pavel, krača res ni največja, ampak če jo zavihti izurjena roka ... Ne pozabi, da bi te dodatno zoženje tvojih možganskih parametrov uvrstilo med superdebile!

PAVEL: A sploh veš, da se od prvega srečanja s tabo samo pretvarjam, da sem malo debilen? Da bi osrečil klošarja, ki ima zožene parametre? In lahko v mejah normalnosti funkcionira samo, dokler mu drugi priznavajo, da je glavni?

PETER: Ne bom se prepiral s tabo o tem, kdo je glavni, ker je to popolnoma jasno. (*Magdalena pride po stopnicah in presliši zadnje besede.*)

MAGDALENA: Več kot jasno. Glavna sem jaz. In lepo od vaju, da mi to priznavata. (*Pavel in Peter odprti ust strmita vanjo. Na glavi ima lasuljo, narejeno iz dolgih svetlih kodrastih las. Naličena je, rahlo pretirano. Nohte ima polakirane. Ko razgrne svoj klošarski plašč, vidimo, da je oblečena v dolgo večerno obleko, na nogah pa ima salonske čevlje.*)

PETER: Magdalena?

PAVEL: Previdno. To ni ona. Povožil jo je avtobus in vrnila se je kot duh.

PETER: Magdalena ...

PAVEL: Res, Peter, duhovi se vračajo kot karikature živih ljudi.

PETER: (*ga z roko tlesne po glavi*) A ne vidiš, da je pred nama najbolj dražestno, najbolj ženstveno bitje, ki si ga je mogoče zamisliti? (*Se razneži.*) Zlatolska Magdalena ...

MAGDALENA: No, veseli me, da trud ni bil zaman.

PAVEL: Verjetno tudi zastonj ne, s čim si pa plačala, v naturalijah?

MAGDALENA: Plačala sem, dragi moj pederbutl, s poudarkom na peder, ker butla poudarjaš sam z vsako svojo besedo, plačala sem, če te res zanima, s tem. (*Iz žepa potegne kreditno kartico in mu jo pomoli pod nos.*) American Express, will that do?

PAVEL: Zlata?!

MAGDALENA: S kakšno pa misliš, da dobiš zlate lase, z navadno?

PAVEL: To niso nobeni zlati lasje. To je poceni sintetična lasulja. Ki te, oprosti, iz še kar seksi klošarke spreminja v ostarelo bonkersko lajdro –

PETER: (*ga klofne po glavi*) Srečo imaš, da si nočem umazati obleke, drugače bi te – (*sklene prste in poči s členki*) – bom kdaj drugič razmislil, kaj bom naredil s tabo.

PAVEL: Vprašaj jo, kje je dobila kreditno kartico!

PETER: Glavno je, da jo ima. Kriv je lastnik; zakaj pa ni pazil nanjo?

PAVEL: Zakaj nisi ti pazil na Magdaleno? Kreditna kartica je osebna izkaznica bonkerjev! Da ne govorim o lasulji, o čevljih, o tej obleki – poglej si jo! Najprej ti, zdaj še ona. (*Sede na tla in zajoka.*) Oh, da bi le čim prej zapustil to zemljo.

PETER: Magdalena ... Kar sem obljubil, sem storil. Obredel sem vse najboljše mesarje in ti prinesel najlepšo prekajeno kračo, kar jih je bilo v dosegu roke in v neposredni bližini vrat. (*Začne razvijati časopisni papir.*)

MAGDALENA: (*ga ustavi s kretnjo*) Čakaj. Pričakuješ, da se bom takšna, oblečena za kaviar in šampanjec, mastila s svinjsko kračo?

PETER: Tvoja najljubša jed. Odkar te poznam, sanjariš o njej.

MAGDALENA: Sanjarila sem tudi o drugih stvareh. Zdaj ko so se uresničile, je krača zdrsnila nekam na dno seznama.

PETER: A naj jo nesem nazaj?

MAGDALENA: Pojejta jo s Pavlom, a nista lačna? Zagrizita se vanjo s čekani kot dva neandertalca, jaz bom pa uživala ob prizoru.

(*Počasi, s skrbno izdelano elegantno kretnjo, z zlatim vžigalnikom si prižge dolgo tanko cigaro. Peter in Pavel jo gledata.*)

Kaj? Še nista videla ženske, ki bi kadila?

PETER: Nisem še videl ženske, ki bi kadila cigaro. Ti si, Pavel?

PAVEL: Jaz sem ostal brez besed.

PETER: Tudi meni jih je nenadoma zmanjkalo.

MAGDALENA: Bravo! To pomeni, da bom lahko vsaj pet sekund govorila, ne da bi me kateri od vaju prekinil.

PETER: Izvoli.

MAGDALENA: Nikar ne mislita, da bom priložnost izrabila za babje čvekanje. Ne. Govorila bom o moških stvareh. O vesolju, o morali. Pa o smislu življenja. Pa o metakemiji –

PETER: Metafiziki.

MAGDALENA: Pa kaj! Pri obeh sem imela cvek. Vendar se nič ne bojata. Svoje nakladanje bom omejila na tisto, kar zadeva vse tri. Naša prihodnost!

PAVEL: Joj, ne ...

MAGDALENA: Ali: kakšen smisel ima, da počnemo to, kar počnemo.

PAVEL: Vedel sem ... Vedel sem ...

PETER: Magdalena, a ne bi raje ...

MAGDALENA: Kar mene zadeva, je življenje klošarjev bedno. Res smo ga povzdignili v nekakšno novo religijo, ampak samo zato, da bi laže prenašali lakoto, mraz in ponižanja, ki jih doživljamo v stikih z bonkerji.

PETER: Magdalena ...

MAGDALENA: Res smo gojili vero v neko našo izjemnost, na skrivaj pa je vsak od nas komaj čakal na priložnost, da se otrese te grozne brezciljnosti. In ko priložnosti ni bilo od nikoder, se je Peter odločil za akcijo.

PETER: Magdalena ...

MAGDALENA: Bravo, Peter! In še enkrat bravo! Kajti Peter se dobro zaveda, da je v svetu bonkerjev bolj pomembno, kakšen vtis narediš, kot pa kaj narediš. Zato je ukradel njihovo uniformo. Zato, da bi se z njo vtihotapil nazaj v njihov svet, ne da bi ga že na pragu vrgli na cesto. Žal pa je čisto pozabil na najbolj bistveni del uniforme. Na kos blaga, ki naredi bonkerja bonkerja predvsem v očeh drugih bonkerjev. *(Izpod plašča potegne kričečo kravato in jo vrže Petru.)* Izvoli!

PETER: Magdalena, ti sploh ne razumeš mojih motivov.

MAGDALENA: Ne?

PETER: Če hočeš, si to obleko slečem ta hip.

MAGDALENA: Hvala, pogled na nagega moškega nikoli ni naredil posebnega vtisa name. Dvomim, da bi tokrat bilo drugače. Moj naravni refleks je, da pobegnem, s temi čevlji po teh stopnicah pa bi to bilo smrtno nevarno.

PAVEL: *(se dvigne in seže po svoji culi)* Jaz odhajam.

MAGDALENA: Zakaj?

PAVEL: Ker mi je končno jasno, kaj se dogaja.

MAGDALENA: A res? Kaj pa?

PAVEL: Vedel sem, da se bo zgodilo, saj se napoveduje, odkar se poznamo. Ampak nikoli si nisem mislil, da bo zavzelo takšno groteskno formo.

PETER: Pavel, zdaj te bom pa res zadavil, kar s tole kravato.

MAGDALENA: Ne! Kravato boš rabil za nekaj drugega. Zakaj pa misliš, da sem ti jo prinesla? Pavel, če odideš, ne da bi povedal, o čem govoriš, ti bom naslednjič, ko se srečava, obrnila hrbet.

PAVEL: Hrbet sta mi že obrnila oba, in to takrat, ko sta sklenila, da mi ne bosta povedala, kaj načrtujeta.

MAGDALENA: Pavel –

PETER: *(odrine Magdaleno in pograbi Pavla za vrat)* Hopla! *(Obrne ga proti Magdaleni.)* Zdaj pa povej Magdaleni, kar hoče slišati. Ena, dva, tri!

PAVEL: *(Magdaleni)* Kako se lahko ogreješ za takšnega grobijana? Malo več okusa pa sem pričakoval od tebe. *(Petru.)* In ti. Kaj sploh veš o njej? Kaj če je na koščke razžagala že dva bivša moža? Te ni strah, da boš tretji? *(Peter sune Pavla od sebe.)* In če res mislita, da vama grem za pričo –

MAGDALENA: Poslušaj, pederbutl, zdaj te imam pa dovolj.

PAVEL: Saj zato pa odhajam.

MAGDALENA: Nikamor ne greš, ker nimaš kam iti. Že na tretji stopnici se boš razjokal in počakal, da pridem pote in te pripeljem nazaj.

PAVEL: Ne bom.

MAGDALENA: Nobeden od drugih klošarjev te ne mara. Težek si kot dvajset ton plesnivega masla. In približno toliko prebavljen. Edina družba, pri kateri

smeš upati na mleko človeške dobrote, sva midva s Petrom. Zato se nehaš kujati in pokaži kapljico tega mleka še sam.

PAVEL: Ampak če vidva postaneta mož in žena, je to isto, kot da me ni.

MAGDALENA: Pavel! ... Če bi se res nameravala poročiti, bi se poročila z obema! Zaradi ljubelega miru. Sploh pa je dobro imeti rezervo, če eden odpove. Čeprav ne dvomim, da bi vidva odpovedala istočasno. In to že prvi dan. In to v vseh pogledih.

PETER: Magdalena ...

MAGDALENA: Čakaj malo, da najprej opravim z njim. – Pavel, poslušaj ...

PAVEL: Ne bom.

MAGDALENA: Dovolj mi, da ti pojasnim, *zakaj* stojim pred tabo našemljena v damo! – Malo prej, ko sem razmišljala, kje bi sredi mesta našla stranišče, iz katerega me ne bi pregnala razjarjena baba z vihtečim omelom v roki, sem pomislila, da je Petrovo dejanje pravzaprav nekaj zelo pogumnega –

PAVEL: Ostajam brez besed.

MAGDALENA: Ne marajo nas na avtobusih! Prepovedan nam je vstop v restavracije! Še v cerkev ne moremo, ne da bi pol vernikov takoj zapustilo mašo!

PAVEL: Skratka, če jih ne moreš premagati, se jim pridruži.

MAGDALENA: Joj, kako me utruja ta tvoja trma! *In* debilnost!

PETER: Zakaj mu sploh razlagaš vse to –

MAGDALENA: *In* tvoje vmešavanje! Zakaj ne more ženska enkrat v življenju povedati ene stvari do konca, ne da bi ji kakšen antifeministični profašistični in mačistični, z bingljem opremljeni osebek nemudoma segel v besedo? Vse me boli od navora, s katerim se zadržujem, da ne bi obeh naenkrat sunila po stopnicah. Res, vse. Srce, jetra, vranica. Predvsem pa žolč!

PAVEL: Beri Veliko knjigo simptomov.

MAGDALENA: No vidiš. Če se spomnim, s kakšnim tonom si me prosil za to isto knjigo nekoliko prej –

PAVEL: Rekel sem samo: če te kaj boli, beri –

MAGDALENA: To si rekel v takšnem tonu, kot da sem edina, ki bere to knjigo! Kot da nisi ti tisti, ki jo najpogosteje bere!

PETER: Magdalena ...

MAGDALENA: Psssst! Počakaj na vrsto ... Pavel, poslušaj ... V tistem tvojem tonu, ko si rekel »Beri svojo Veliko knjigo simptomov«, sem začutila, da se ti, prvič, zdi zamalo, da bi si priskrbel dostojnejša oblačila, in, drugič, da se samemu sebi zdiš zaradi tega vreden tisočkrat več kot midva s Petrom!

PAVEL: Prav imaš.

MAGDALENA: (*po premoru*) Kaj?

PAVEL: Tisto, kar sem rekel prej, sem rekel zaradi strahu, da je to, kar počneš, ta, začetek konca in bomo odslej živeli vsak po svoje.

MAGDALENA: Pavel ... Seveda ne bomo.

PAVEL: Seveda bomo! Vidva bosta hodila v imenitne restavracije in jedla s srebrnih krožnikov, jaz bom pa zadaj čakal, da vržejo vajine ostanke v smeti. Če jih ne bodo, kot je v takih restavracijah navada, servirali drugim gostom.

MAGDALENA: Pavel ...

PAVEL: Vidva bosta hodila v stranišča z dišečim toaletnim papirjem, jaz bom pa še naprej sral v grmovju za parlamentom.

MAGDALENA: Sploh ne gre za to, pederbutl! Zakaj me siliš, da vpijem nate!

(Peter dvigne v časopisni papir zavito kračo in z njo udari Pavla po glavi.

Pavel se zruši na tla in obleži.)

MAGDALENA: Jezus Marija! Ubil si ga. In to s kračo.

PETER: Ti si kriva. Če bi jo pojedla, tega ne bi mogel storiti. Hotela si kaviar, dobila si truplo.

MAGDALENA: *(poklekne ob Pavlu in ga trese za glavo)* Pavel, da ne bi slučajno naredil najhujše grdobije doslej in umrl! Tega ti ne bi nikdar odpustila. Na tvojem grobu bi posadila koprive. Pavel! Zbudi se.

PETER: Pusti ga. Tako ali tako je bilo usojeno, da ostaneva sama. Ni prostora za take, kot je on. Sprejemajo samo zakonske pare.

MAGDALENA: Pavel ...

PETER: *(začne normalno, potem stopnjuje v rohnenje)* Normalne, urejene, dobro misleče, z nikomer skregane, ljubeznive in vljudne pare!

MAGDALENA: *(Petra sploh ne posluša)* Pavel, če mi narediš to malo uslugo in ne umreš, ti obljubim, da ne bom nikoli več vpila nate, nikoli več te ne bom zmerjala s pederbutlom, rekla ti bom samo še peder ... *(Ga tleska po licih.)* Pavel ... Pavelček ... *(Se obrne k Petru.)* Kako si mogel!

PETER: *(nesrečno skomigne)* Prekleta krača, zakaj sem jo sploh ukradel! *(Vrže kračo na tla.)* Pa še slutil sem, da nam bo prinesla nesrečo.

MAGDALENA: Prej bi mislil. Zdaj boš šel v zapor za dvajset let, Pavel pod zemljo za celo večnost, jaz pa nazaj za zidove. Bom imela vsaj redno prehrano. *(Se skloni nad Pavla.)* Pavel, me slišiš, ali si že na drugi strani?

PETER: Pusti ga. Naj vsaj mirno umre, če že v življenju ni našel miru.

(Zazvoni mobilni telefon. Magdalena in Peter se spogledata. Pavel se dvigne, potegne mobilni telefon iz žepa in si ga položi k ušesu.)

PAVEL: Ja, to je on ... Ne, sam sem, čisto sam ... Nikoli bolj ... Nimam sorodnikov ... Tudi prijateljev ne ... Nihče me ne bo pogrešal ... Ne, tudi jaz ne bom pogrešal nikogar ... Lahko grem že danes ... Čim prej, tem bolje ... Kje? ... Prišel bom ... Kako bom pa vedel ...? Spoznali boste vi mene ... Prav ...

(Porine mobilni telefon v žep, vstane, pobere culo.)

MAGDALENA: Pavel?

PAVEL: *(se obrne)* Ti si bila zmeraj dobra. *(Se odpravi.)*

PETER: *(poskusi nežno)* Pavel ...

(Pavel se obrne, ga pogleda, potem odide po stopnicah.)

MAGDALENA: No, pa ti je končno uspelo.

PETER: Končno, Magdalena, mi je vse spodletelo. In samo zato, ker sem podlezel neumni viteški želji, da zaščitim damo v težavah.

MAGDALENA: Poslušaj, dragi vitez z ukradeno svinjsko kračo. Če hočeš zdaj iz mojega seska posesati še kapljico mleka človeške dobrote –

PETER: Magdalena, na to priložnost čakam vse od trenutka, ko sem te prvič zagledal!

MAGDALENA: Peter ... Poslušaj ... Nimaš občutka, da zadnji čas govoriva precej drug mimo drugega?

PETER: Nasprotno. Čedalje bolj govoriva isti jezik. Čedalje bolj ti postaja jasno, kar je meni že dolgo.

MAGDALENA: In to je?

PETER: Ko si se danes prikazala v tej opravi, kraljica klošarjev – mmmh!!!, mi je postalo jasno, da je tvoj odgovor na moje vprašanje »da«.

MAGDALENA: Katero vprašanje?

PETER: Vprašanje, ki sem ti ga zastavil s svojo obleko. (*Magdalena skomigne.*) Magdalena ... Od glave do pet si v živo rdeči barvi popisana z eno samo besedo. In ta beseda se v katerem koli jeziku na svetu lahko razume samo kot da. Da, da, da, da.

MAGDALENA: Peter ... Res sem nekaj malega prebrala o da-da-da-istih, ne pa toliko, da bi vedela, o čem govoriš.

PETER: Vem, da si ženske rade vzamete čas, ker uživate v takih stvareh, ampak ... mudi se, čakajo naju!

MAGDALENA: Kdo?

PETER: Pri matičarju. Najel sem dve priči, res da klošarja, ampak zahteval sem, da se okopata in gresta k Rdečemu križu po malo boljše cunje. Pohiteti morava, saj poznaš klošarje, nezanesljivi so.

MAGDALENA: Poznam jih, Peter. Nekateri so butasti, drugi nezanesljivi, tretji agresivni, četrti pa imajo fiksne ideje. In to takšne, za katere še Bog ne ve, kako so prišli do njih. In ravno takšnih se najbolj bojim.

PETER: Tudi jaz. Zato se klošarjev s fiksnimi idejami izogibam. Niti poslov ne sklepam z njimi.

MAGDALENA: Jaz tudi ne.

PETER: Pametno. Po navadi se klošarju že na daleč vidi, da ima fiksno idejo. In takrat je najbolje iti mimo njega, kot da ga ni.

MAGDALENA: Če pa to ni mogoče, mu je treba postaviti nesramno vprašanje.

PETER: Čim bolj nesramno.

MAGDALENA: Dovolj mi torej, da ti postavim takšno vprašanje. Rad bi, da grem s teboj k matičarju? Bom, če mi poveš, kdo se ženi.

PETER: Midva!

MAGDALENA: Midva ...

PETER: Kdo drug ima sploh pravico do tega v tem pokvarjenem svetu?

MAGDALENA: Se ti ne zdi rahlo čudno, da jaz o tem nič ne vem?

PETER: Magdalena ... Imela si svojo zabavo, zdaj pa morava iti. Čakajo naju.

MAGDALENA: Naj čakajo. Kako si lahko, in to pred Pavlom, rekel, da stoji pred tabo najbolj ženstveno bitje, ki si ga je mogoče zamisliti?

PETER: *(osupel ob njeni agresivnosti)* Ker je to res.

MAGDALENA: *(razgrne svoj klošarski plašč)* V tej obleki se ti torej zdim ženstvena?

PETER: Zdiš se mi ... zdiš se mi ... božanska!

MAGDALENA: *(si zagrne klošarski plašč in si sname lasuljo, pod katero ima zmečkane neoprane lase)* Kaj pa zdaj?

PETER: Magdalena ...

MAGDALENA: Še božanska?

PETER: Mogoče ne po videzu, ampak po duši, ki ti sije skozi oči, pa kretnje, pa besede ...

MAGDALENA: Ne pa po videzu?

PETER: Tudi po videzu. Vendar ... nekoliko manj.

MAGDALENA: Koliko manj?

PETER: Pa ... nekoliko. Dobro, precej manj. Okay, rekel bom, kar hočeš slišati: kot klošarka se mi ne zdiš niti ženstvena niti božanska. Zadovoljna?

MAGDALENA: Zelo.

PETER: To sem rekel samo zato, da bi te osrečil. Zmeraj se trudim, da bi rekel natanko tisto, kar hočeš slišati.

(Magdalena si sleče plašč, stopi iz salonarjev in si začne dvigati obleko nad glavo; spodaj ima kombinežo.)

Magdalena, temu se lahko posvetiva pozneje, zdaj ni časa.

MAGDALENA: Saj zato se pa slačim. Da lahko čevlji, obleka, lasulja in ti odhitite k matičarju. Potem pa greste skupaj na morje in živite srečno do konca svojih dni. In bo konec klošarjenja zate. Za vedno.

PETER: Jaz bi rad, da je konec tega življenja za naju oba. Rad bi, da greš z menoj ...

MAGDALENA: Kam?

PETER: Daleč. Neskončno daleč. Vse je pripravljeno. Samo ...

MAGDALENA: Samo kaj? *(Vrže slečeno obleko proti Petru in ta jo ujame.)*

PETER: Bojim se, da mi ne boš verjela.

MAGDALENA: *(si začne oblačiti svoje staro krilo in pullover, ki ju je potegnila iz cule)* Zakaj ne? Ker presega skromne meje tistega, kar bi najradodarnější človek na svetu imenoval domišljija?

PETER: Magdalena ... *(Premor.)* Rad bi, da se skupaj izstreliva v vesolje.

MAGDALENA: *(po premoru)* S fračo ali s katapultom?

PETER: Zakaj pa misliš, da sem organiziral to reč pri matičarju? Čakajo naju. Obleci se, kot si bila, natakni si svoje zlate lase in pojdiva.

MAGDALENA: V vesolje.

(Potegne iz cule steklenico konjaka in naredi dolg požirek. Sede na culo, trdno odločena, da ne gre nikamor.)

PETER: Si predstavljaš, koliko ljudi na zemlji sanjari o tej priložnosti?

MAGDALENA: Najmanj trije.

PETER: Najmanj trije milijoni. Kandidatov pa gotovo ni manj kot tisoč.

MAGDALENA: Slabo kaže.

PETER: Ne, ker so določili kvoto in izostrili pogoje.

MAGDALENA: Kako veš?

PETER: Vem, ker imam eno takšno izkušnjo za sabo.

MAGDALENA: A res? Izstrelili so te v vesolje in te poslali nazaj, ker nisi ustrezal pogojem?

PETER: Ko sem bil mlad, sem skušal emigrirati v Avstralijo. Rekli so mi, da sprejemajo samo zakonske pare. Na hitro sem skušal skleniti nekaj zvez, pa se ni obneslo, in tako sem zdaj brez avstralskega državljanstva. Ampak to me je izučilo! Sklenil sem, da me naslednja taka priložnost ne bo ujela nepripravljenega. Še je čas, Magdalena.

MAGDALENA: (*zavzdihne*) Oh, dragi moj Peter ... Če pomislim, da si mi bil na svoj način pravzaprav všeč...

PETER: (*zažari*) Res?

MAGDALENA: Ko sem bila majhna, so me starši peljali v cirkus. In vse od takrat so mi od vseh na svetu najljubši klovni. (*Peter se v šoku obrne proč.*) In danes, ne boš verjel, danes me je obšlo, da se tako daleč ne bi hotela podati sama. Da bi navsezadnje lahko šli vsi trije. Kot tim. Dobrodelna ekipa. Pri našalci mleka človeške dobrote. Zate sem ukradla, pardon, priskrbela kravato, da bi ustvarjal boljši vtis. Sebe sem, kot si videl, našemila v zlatolasko. Pomagal mi je Rdeči križ. Pavlu sem hotela kupiti obleko iz usnja, takšno pedersko, s tesnimi hlačami in s škornji na peto, da bi mu malo podaljšali noge. Žal so mi v trgovini rekli, da je zlati kartici, ki sem jo pobrala na pločniku, potekla veljavnost pred enim letom. Pa še Janez piše na njej ...

PETER: Magdalena! ... A ti veš za ...? Ti veš?

MAGDALENA: Za enajsti planet?

PETER: A si mi ti ...?

MAGDALENA: Ja, Peter, jaz sem ti ukradla knjigo. Če vztrajaš, da temu rečeva kraja. Kajti tukaj ... (*pobrska po culi in izvleče zvezek, polista po njem, se ustavi*) ... tukaj smo zapisali med drugim naslednje: »Mojega ni, vse je naše.« Ali pa tole: »Tisti med nami, ki prvi kaj zataji ali izreče le približno resnico, ja začetnik konca naše skupnosti, ki mora ostati ideal medčloveških odnosov.« (*Zapre zvezek in ga porine nazaj v culo.*)

PETER: Dobro ... Priznam, da se nismo v celoti držali teh naših maksim.

MAGDALENA: Peter, na skrivaj si se dogovarjal z njimi.

PETER: V imenu vseh, Magdalena!

MAGDALENA: Bullshit. Ampak jaz sem počela isto. In Pavel tudi.

PETER: No, eden je že dobil s kračo po glavi, zdaj sva na vrsti še midva, pa bo vse v redu!

MAGDALENA: Ta, ki si ga s kračo skoraj ubil, ima zdaj sestanek z njimi in se pogaja za polet na enajsti planet! O nama pa govori vse najslabše. Kar pomeni, da bo najino mleko človeške dobrote ostalo na zemlji in še naprej zastrupljalo zrak, ki ga dihava.

PETER: Pa ja ne misliš, da ga bodo sprejeli?

MAGDALENA: Zakaj ne? Saj ne veš, kakšne kriterije imajo.

PETER: Vse piše v knjigi, ki si mi jo ukradla.

MAGDALENA: (*pobrska po culi*) Kje? Ne očitaj mi, da je nisem dovolj temeljito prebrala. (*Izuleče knjigo, jo pogleda.*) Kje pa je? ... To je Velika knjiga simptomov! (*Položi knjigo na tla in znova pobrska po culi.*) Izginila je! ...

PAVEL: (*pride po stopnicah*) Ni. Tukaj je.

(*Izroči knjigo Magdaleni. Vrže culo na tla in sede nanjo. Tišina. Magdalena lista po knjigi, vendar je ne zanima.*)

MAGDALENA: Si pozabil, kako se pozdravimo, kadar se nekaj časa nismo videli? (*Pavel, Peter in Magdalena začno izmenoma ploskati z dlanjo ob dlan v smeri urnega kazalca. Zraven ritmično recitirajo.*)

PETER, PAVEL, MAGDALENA:

Peter, Pavel, Magdalena
svetopisemska so imena,
Peter straži božja vrata,
skoznje ne bi spustil brata,
Neron Pavlu glavo seka,
'z žil mu teče potok mleka,
cena pada Magdaleni,
saj že leto dni je v meni.
Hop!

PETER, PAVEL: Peter, Pavel, Magdalena –

MAGDALENA: Stop! (*Po premoru.*) Lepo da si se vrnil, Pavel. A ne, Peter, da je lepo, da se je Pavel vrnil?

PETER: Si lačen, Pavel? Kot nanese, imamo zelo lepo kračo. (*Pavel odkima.*)

MAGDALENA: Potem boš gotovo požirek konjaka. (*Seže po steklenici.*) Da se ti razveže nekam čudno zavezani jezik.

PAVEL: (*odrine steklenico*) Občni zbor.

MAGDALENA: Kaj?

PAVEL: (*ustane*) Zahtevam izredni občni zbor. Po statutu ga ima pravico zahtevati tretjina članstva.

MAGDALENA: (*pogleda Petra*) To je res.

PETER: Ja, ampak glede na to, da sem dvakrat težji od Pavla, je Pavel, če se natančno stehtamo, samo dvajset procentov celotnega članstva –

MAGDALENA: (*dvigne roko*) Podpiram zahtevo člana Pavla za sklic izrednega občnega zbora. Še kakšen ugovor manjšine?

PETER: Magdalena, ni časa za te formalnosti, čakajo naju!

MAGDALENA: Pavel, predlagaj dnevni red.

PAVEL: Ugotovitev odgovornosti člana Petra.

PETER: Odgovornosti za kaj?

PAVEL: Za nastali položaj.

PETER: Predlog zavrnjen. Alternativni predlog: poročilo člana Pavla o tajnih dogovorih s predstavniki neznanih bitij iz vesolja.

MAGDALENA: Podprem. Pavel?

PAVEL: Nič nisem kriv. Šel sem tja, ker so mi rekli, naj pridem. Čakal sem pod spomenikom na glavnem trgu, pa ni pristalo nobeno vesoljsko plovilo in noben zelen možic se mi ni približal.

PETER: Ker so nevidni. Prišli so, se zgrozili nad tvojo pojavo in si rekli: če si ta tip domišlja, da ga bomo odpeljali na enajsti planet, mu je na glavo padla najmanj platana, če ne kar dve.

PAVEL: Poklicali so po mobitelu.

MAGDALENA: *(po premoru)* Res?

PAVEL: Vprašali so, zakaj sem sam.

PETER: Kdo pa naj bi še bil?

PAVEL: Rekli so, da so se dogovarjali s tremi. In da zadeva odpade, dokler se ne prikažeta tudi druga dva.

PETER: Saj me nihče ni povabil.

MAGDALENA: Mene tudi ne.

PAVEL: Rekli so, naj se dogovorimo med sabo. *(Tišina.)*

MAGDALENA: Kaj praviš, Peter? Smo sposobni položiti karte na mizo?

PETER: Položita jih.

MAGDALENA: Peter, ti si ukradel knjigo. S tabo so najprej vzpostavili stik. Ti veš, za kaj gre.

PETER: Kako naj vem, za kaj gre? Magdalena ... Res sem ukradel knjigo, ampak to sem naredil zate, za tvoj rojstni dan, ker ga boš gotovo prej ali slej imela. Dobro, spotoma sem jo malo prelistal, zakaj je ne bi, rad imam take zgodbe. Potem pa sem videl, da so jo napisali znanstveniki. No, tudi to še nič ne pomeni. Tudi oni pripovedujejo v glavnem pravljice. Ampak knjigo sem začel brati drugače. In kar naenkrat je ta enajsti planet postal ... postal je ... postal je kraj, kjer bi hotel biti. *(Zamaknjeno zre v zrak pred seboj.)*

MAGDALENA: Nadaljuj.

PETER: Ubogi ljudje, sem pomislil. Ubogi ljudje, ki vsakih pet tisoč let tako zavozijo svoje zadeve, da morajo poslati odpravo na tisoč svetlobnih let oddaljeno Zemljo po osvežilno kapljo mleka človeške dobrote. In v meni se je nekaj zganilo ...

MAGDALENA: Na dan je udarila tvoja viteška plemenitost.

PETER: *(jo pogleda)* Tako je! Rekel sem si: v meni je tolikšno obilje dobrote, da ga moram nakloniti tistim, ki ga najbolj pogrešajo. Kar zasmilili so se mi prebivalci tega planeta ...

MAGDALENA: In prebivalke?

PETER: Tudi, seveda.

MAGDALENA: *(vstane in ga z lasuljo udari po glavi)* Ne tudi, predvsem! Odkar si prebral to knjigo, razmišljaš samo še o tem, kako jih boš impregniral z mlekom svoje dobrote! Nikar mi ne mahaj pred očmi s plemenitostjo, ki ne seže dlje kot do prve kikle –

PAVEL: Saj sploh ne veš, kaj tam nosijo; mogoče nosijo hlače.

PETER: Hvala, Pavel. Ti, Magdalena, pa pozabljaš, da naju čaka maticar, ki bo poskrbel za to, da na enajsti planet odletiva skupaj.

PAVEL: Zakaj? *(Peter in Magdalena ga pogledata.)* Zakaj bi letela tisoč svetlobnih let, če se lahko impregnirata tukaj? Na enajstem planetu bosta morala to početi z drugimi. A mislita, da vaju bodo peljali na drugi konec vesolja zato, da tam preživita medene tedne?

MAGDALENA: Ti sploh ne veš, o čem govoriš.

PAVEL: Brez skrbi, da vem. Radi bi zapustili ta svet. Ko sem dobil njihov prvi klic, sem bil zelo počaščen. In vidva ravno tako. Radi bi zapustili ta svet, ker ga je zasedla golazen bonkerjev, zaradi katerih smo šli med klošarje. Ali ni čas, da bonkerje definiramo?

PETER: Kje pa imamo čas za definicije, peticije in vso to metafiziko. Dlje se obiramo, manj je možnosti, da zapustimo ta svet. In če že moramo iti vsi trije –

PAVEL: Vsi trije ne moremo.

PETER: Zakaj ne?

PAVEL: Ker je med nami bonker, in bonkerjev ne sprejemajo.

PETER: Veš kaj ... Tvoje težave z možganskimi parametri postajajo apokaliptične. Prej ali slej ti bo treba glavo razšraufati in pogledati, kje natanko se ti zatika kolesje.

PAVEL: No? Kaj je glavna značilnost bonkerja? Da grozi. Goljufa. Izsiljuje. Da nekaj obljubi, naredi pa drugače. Da si vse, kar odkrije, prilasti. Da vsako informacijo vključi v svoj kapital. Bonker sicer govori o času, ampak to ni čas kot dimenzija, to je čas kot blago. Kot razdalja med dvema dogodkoma.

MAGDALENA: Čakaj ... To sem že nekje slišala.

(Seže v culo in izvleče svoj dnevnik.)

PAVEL: Kaj žene bonkerja? Zasledovanje ciljev. Brez ciljev je njegovo življenje brezciljno. Zato si izmišlja kar naprej nove –

MAGDALENA: Imam! *(Bere iz zvezka.)* »... si izmišlja kar naprej nove, z uro pa meri pot do njih.«

(Pavel stopi k Petru in mu iz prsnega žepa kot mimogrede potegne uro z verižico.)

PETER: To uro si napačno razlagata ... ukradel sem jo, da ne bi zamudili vzleta vesoljske ladje ...

PAVEL: Njegove najbolj prijubljene fraze so: »Mudi se mi ...«

MAGDALENA: *(bere)* »Ne utegnem ...«

PAVEL: »Čas je denar.«

PETER: Kaj ima to opraviti z mano?

PAVEL: Bonker mora imeti najmanj enega bonkerja, ki ga lahko obvladuje. In ko ima enega, bi jih imel še več.

MAGDALENA: *(zapre zvezek)* Ampak srečen je že, če ima vsaj enega.

(Pavel in Magdalena začneta riniti proti Petru, ki se ves čas umika, dokler na koncu s hrbtom ne zadene ob steno.)

PAVEL: Če pa mu igra dominiranja spodleti, zbolí.

MAGDALENA: *(prebere iz dnevnika)* »Začne iskati smisel življenja.«

PAVEL: Dominantno vlogo hoče igrati tudi v odnosu do svoje usode.

MAGDALENA: *(prebere iz dnevnika)* »Hoče biti krojač svoje sreče.«

PAVEL: Ne zna igrati iger, ki se vrtijo v krogu in nikamor ne peljejo.

MAGDALENA: *(prebere iz dnevnika)* »Ne zna se predati, ne zna popustiti.«

PETER: Po mojem mnenju so vama popustili zadnji jezovi tistega, čemur bi radodaren človek rekel senca zdrave pameti.

PAVEL: »Po mojem mnenju«! Njegova najljubša igra. Znana tudi kot »Jaz mislim«.

MAGDALENA: *(iz dnevnika)* Ali: »Rekel bi.«

PAVEL: Ali: »Dejstvo je.«

MAGDALENA: *(iz dnevnika)* Ali: »Ni dvoma«.

PETER: Rekel bi, da je dejstvo, in tudi dvoma ni, da je vajin zahrbtni napad na mojo osebo znamenje grdobije, kakršne so sposobni samo najbolj hudobni bonkerji.

PAVEL: Tu in tam se kak bonker naveliča iger večine in odide med klošarje.

MAGDALENA: Med pametne klošarje.

PAVEL: Zdaj ima občutek, da pripada eliti. To mu je všeč. A še zmeraj misli, da je njegova svoboda nekje ...

MAGDALENA: *(iz dnevnika)* »... v prihodnosti.«

PAVEL: Zanj je prihodnost kraj. Neka neznana dežela.

MAGDALENA: Enajsti planet.

PAVEL: Odšel je med klošarje, da bi objel trenutek in ga spremenil v svoj glavni cilj.

MAGDALENA: V klošarski manifest je zapisal: *(odpre dnevnik, prebere)* »... zlekni se v travo in glej oblake.«

PAVEL: Ne išči. Cilj je tam, kjer si.

MAGDALENA: Ampak to ni jezik, ki bi ga bivši bonker razumel. Zato si vse to prevede v bonkerski jezik.

PAVEL: In ko je prevod končan, stoji manifest na glavi. Išči, dvomi, meri čas.

MAGDALENA: Dogovarjaj se za hrbti prijateljev.

PAVEL: Pusti jih na cedilu.

MAGDALENA: Poskrbi zase, druge pa naj vzame hudič.

(Peter obstane stisnjen ob steno, Pavel in Magdalena pred njim. Potem se drug za drugim umakneta. Sedeta. Peter se približa, sede na svojo culo.)

PETER: Kaj bi rada dosegla s tem?

MAGDALENA: *(po premoru)* A ti veš, Pavel, kaj bi rada dosegla s tem?

(Pavel skomigne.)

PETER: Poleg tega so rekli, da pridemo v poštev le vsi trije. Ne moreta se me znebiti.

MAGDALENA: Kdo se te hoče znebiti? A zdaj mi boš ukradel še paranojo, edino stvar, ki je izključno moja?

PAVEL: V poštev ne pride niti eden od nas.

PETER: *(trmasto)* Rekli so, da vsi trije.

PAVEL: Kdo? So se predstavili? Meni ne. Zmeraj so postavljali samo čudna vprašanja. Si sam? A kdo ve, da se pogovarjaš z nami? Potrebujemo tvojo pomoč. Izbran si bil za pomembno nalogo. Lahko potuješ? Te bo kdo pogrešal?

PETER: Ta vprašanja so postavljali tudi meni, pa kaj.

MAGDALENA: Meni tudi, natanko ista.

PAVEL: So kdaj omenili enajsti planet?

(Premolk. Magdalena in Peter se spogledata.)

PETER: To sploh ni pomembno.

MAGDALENA: Kako da ni? Seveda je! Kaj če so davčna uprava, ki hoče izterjati davke izpred petnajstih let? Ali nam vsiliti davčne številke?

PAVEL: Lahko je še hujše.

MAGDALENA: No? Pavel pravi, da je lahko še hujše. *(Pavlu.)* Kaj pa je lahko hujšega od davčne uprave?

PAVEL: Lahko so lastniki ukradenih mobilnih telefonov, ki nas skušajo vse naenkrat zvabiti v past. In potem ...

MAGDALENA: Hopsa! Good bye ericsson! In potem si lahko samo še pišemo. Dolga ljubezenska pisma. Dragi Pavel, dragi Peter, dobimo se čez dva meseca na tistem podstrešju, kjer smo pozabili pojesti ukradeno svinjsko kračo ...

(Seže proti krači, ki zavita v časopisni papir še vedno leži na tleh. Zazvoni Petrov mobilni telefon. Vsi trije otrpnejo, se počasi spogledajo. Peter izvleče mobilni telefon, preveri številko, si ga previdno položi k ušesu.)

PETER: *(z afektiranim glasom)* »Številka trenutno ni dosegljiva. Prosimo, poskusite kasneje.«

MAGDALENA: So bili oni?

PETER: Ne vem. Številka je vsakič drugačna.

(Zazvoni Magdalenin mobilni telefon. Potegne ga izpod plašča in preveri številko.)

MAGDALENA: 666 0 666 0 666.

PETER: Spet drugačna. Moja je bila 777 0 777 0 777. Daj mi.

(Iztegne roko, Magdalena mu prepusti mobilni telefon in Peter si ga dvigne k ušesu.)

»Številka trenutno ni dosegljiva. Prosimo, poskusite kasneje.« *(Vrne mobilni telefon Magdaleni.)* To jih bo zmedlo.

(Zazvoni Pavlov mobilni telefon. Izvleče ga in preveri številko. Nič ne reče.)

MAGDALENA: No?

PETER: Stavim, da je 888 0 888 0 888.

(Pavel odkima. Magdalena mu iztrga mobilni telefon iz roke in zapiči oči v klicno številko.)

PETER: Povej.

MAGDALENA: Ne boš verjel. *(Poda mobilni telefon Petru.)*

PETER: *(preveri številko)* 11 11 11? Trikrat enajst? *(Pritisne na tipko in dvigne mobilni telefon k ušesu.)* »Številka trenutno ni dosegljiva. Prosimo, pokličite kasneje.«

(Pomoli mobilni telefon Pavlu.)

PAVEL: *(ga odrine)* Kar ti ga obdrži. Če nas ne bi opremil s temi peklenskimi aparati, bi zdaj živeli srečni in zadovoljni brez vsake skrbi na svetu. Zdaj pa sanjarimo o nekem skrivnostnem planetu, na katerem naj bi se razmnožilo toliko bonkerjev, da ne morejo preživeti drugače, kot da se prenovijo z mlekom naše dobrote.

PETER: A ni lepo, da smo tako pomembni?

PAVEL: Kaj pa Zemlja? Zakaj ne skušamo prenoviti človeškega rodu, če nam je usoda že namenila zgodovinsko nalogo? Zakaj bi hodili prenavljat zavoženo družbo neznanih bitij na drugem koncu vesolja?

MAGDALENA: Peter? Odgovori človeku.

PAVEL: In kakšna sploh so ta bitja? Kaj če so podobna ščurkom?

PETER: V knjigi piše, da so humanoidi. *(Seže po knjigi, jo odpre, bere.)* »Mešanica avstralopitekov in neandertalcev. Precej kosmati, vendar manj kot naše opice. Vsakih pet tisoč let jim zrastejo tako veliki čekani, da si lahko z njimi sekajo vratove na daljavo.«

MAGDALENA: *(mu potegne knjigo iz rok)* Kje to piše? To sem zgrešila.

PAVEL: Čedalje bolj se mi zdi, da je za nas mnogo primernejša Velika knjiga simptomov.

MAGDALENA: Tudi jaz se nagibam k podobni ugotovitvi.

PETER: Mene pa je čedalje bolj sram, da sem član društva, katerega druga dva člana sta vidva.

PAVEL: Ta občutek je več ali manj obojestranski, vsaj kar zadeva mene.

MAGDALENA: *(zapre knjigo in jo odloži)* Kar zadeva mene, pa odslej ne zadeva nobenega od vaju. Odločila sem se, da grem v samostan.

PETER: *(ves iz sebe)* Poslušajta! ... Enkrat v življenju se nam ponudi priložnost, da se zavihtimo tisoč svetlobnih let nad človeško povprečje in vtisnemo pečat evoluciji! Poznam ljudi, ki bi si dali odrezati prste za tako priložnost!

MAGDALENA: Oprosti, Peter. Če so prebivalci tega planeta res takšni, kot piše v knjigi, bi se raje spentljala z orangutanom v živalskem vrtu. Bliže je, samo pol ure hoda.

PETER: Od kod to malodušje? ... In kar naenkrat!

MAGDALENA: Pojdi sam, Peter. Pospremila te bova do vesoljske ladje in ti mahala, dokler ne izgineš med zvezdami. Tako ali tako si mislil na pot brez naju.

PETER: Ni res. Jaz sem tisti, ki je vztrajal, da gremo vsi trije. To je bil moj pogoj.

MAGDALENA: Tra la la la la la.

PAVEL: Bla bla bla bla bla.

PETER: Celo glasbo sem ukradel za vaju, da bi vama pričaral duha kraja, kamor gremo. *(Začne brskati po culi.)* Vem, da mi ne bosta verjela, ampak komad se imenuje Enajsti planet.

(Izvleče kasetar. Brska po culi in išče kaseto.)

PAVEL: Jaz sem proti glasbenim interludijem v tem trenutku.

PETER: *(najde kaseto in jo vloži)* Počakaj, pa boš videl. Mmmmmhhhh!

(Pritisne na gumb. Pavel reagira tako kot prvič. Občepi v kotu s prsti v ušesih.)

Kaj pa mu je?

(Magdalena ugasne kasetar.)

MAGDALENA: Imajo na tem planetu samo ocean, ali tudi kaj kopnega?

PETER: Plaže, Magdalena. Neskončne peščene plaže. In palme in kokosove orehe. In druge sadeže, ki ti kar sami padajo v usta, olupljeni.

MAGDALENA: Kaj pa svinjske krače, imajo?

PETER: Svinjsko kračo imamo tukaj, pa te sploh ne zanima.

MAGDALENA: Saj bi me, nikar ne misli, da me ne bi. Ampak z vsakim grizljajem bi imela občutek, da tolčem Pavla po glavi. Zamenjaj jo z drugo, hvalježna ti bom.

PETER: *(ugasne kasetar, se zamisli)* Misliš, da je to greh?

MAGDALENA: Kaj, zeleti si kračo?

PETER: Ne, Magdalena. Sanjati o poletu v veselje. O begu, Magdalena. O begu iz tega ... iz tega ... iz tega ...

MAGDALENA: Kaj pa ves čas počnemo? Bežimo. Med bonkerje, v domišljijo, v norišnico, med klošarje in v veselje! Ne, Peter. Sanjati o begu ni greh. Nasprotno. To je vse, kar imamo.

PETER: Vsake toliko časa. Za nekaj časa. To gotovo ni greh.

(Pavel izvleče mobilni telefon in začne izbirati številko. Položi si aparat ob uho in posluša. Odmakne ga in odloži. Peter in Magdalena ga gledata.)

PAVEL: »Številka trenutno ni dosegljiva. Prosimo, poskusite kasneje.«

PETER: Kaj si pa klical?

PAVEL: 11 11 11.

PETER: Zakaj?

PAVEL: Da jih vprašam, kdaj gremo.

PETER: Zdaj pa vidim, da nisi samo debil samosvoje kategorije, ampak kralj debilov vseh časov!

PAVEL: Strinjam se.

PETER: *(obstrmi)* Strinjaš se?

PAVEL: Popolnoma.

PETER: Bullshit. Nikoli se nisi strinjal, kadar sem precizno in natančno, tako rekoč znanstveno, postavil piko na i, kar zadeva parametre tvojih umskih sposobnosti.

PAVEL: Zdaj pa se. Popolnoma.

MAGDALENA: Veš kaj, Peter ... Nisem si mislila, da si tak strahopetec.

PETER: Jaz?

MAGDALENA: Napadaš kolega, ki se ne more braniti drugače, kot da potegne nož. Tega pa noče storiti, ker je nož popolnoma top. Kdaj mu boš priskrbel ostrega?

PETER: Saj res. Priskrbim telefone, zvezke, kulije, knjige, kranjske klobase, celo svinjsko kračo, ki je nihče še povoha ne, ne pade mi pa na pamet, da bi Pavlu priskrbel nož, s katerim bi me zaštilal! Res sebično od mene. Še posebej, ker imava s Pavlom toliko skupnega.

MAGDALENA: Vidva! Kaj bi le vidva imela skupnega?

PETER: Tebe, draga Magdalena. Žensko, ki ne potrebuje noža, da bi nama puščala kri, ampak nama s palcem v najini riti masira prostato tako nedolžno in mimogrede, kot da bi zalivala pelargonije!

(Pavel se dvigne in seže po culi.)

MAGDALENA: Kam greš, Pavel?

PAVEL: Kamor koli. Pavel, tragische, ganz verlorene Exepzion med sicer genialnimi klošarji, odhaja kamor koli. In ko bo prišel kamor koli, bo tam, kjer koli, ostal in počel kar koli.

MAGDALENA: Ne moreš kar tako, Pavel ...

PAVEL: Saj bom pisal. Za božič.

PETER: Ni treba. Hvala.

PAVEL: *(skomigne)* Tudi prav.

(Pavel se obrne in odide po stopnicah.)

MAGDALENA: *(za njim)* Pavel ... Če v kakšnem smetnjaku slučajno najdeš odvrženo kračo, s katero te še nihče ni udaril po glavi, mi jo prinesi! ... Pavel ... *(Pavel je že odšel.)* No, pa si končno razbil našo trojko.

PETER: Tako ali tako je bilo usojeno, da ostaneva sama. In zdaj imava ravno še dovolj časa ... *(seže v prsni žep)* ... pa še uro mi je ukradel, baraba debilna! Ubil ga bom!

MAGDALENA: Saj si ga že. Mene pa tudi.

PETER: *(se ji počasi približa)* Magdalena ... Kaj hočeš reči?

MAGDALENA: Prijavil si me. Odpeljali me bodo nazaj.

PETER: Nisem te, Magdalena. Prisegam.

MAGDALENA: Kar daj.

PETER: Nisem te. Sploh pa ... tudi jaz se bom moral vrniti. Tudi jaz. In Pavel. Vsi. Tako je bilo rečeno.

MAGDALENA: Tako sem utrujena. *(Se zlekne na culo.)*

PETER: Tudi jaz, Magdalena. Tudi jaz.

MAGDALENA: Ampak nekaj smo le dokazali s tem, ko smo pobegnili.

PETER: Seveda smo. Čeprav ne vem, kaj. In komu.

MAGDALENA: Se spomniš onega mladega psihiatra z obrito glavo? On mi je dal to knjigo. »Zdravilna moč bolezni.« In veš, kaj mi je rekel? Kadar mi ne bo jasno, zakaj ti zakaji in čemu ti čemuji, naj si preberem zgodnico na strani enajst. To mi je rekel. Na strani enajst.

PETER: V neki jami je meditiral asket. Mimo je pritekla miš in začela glodati njegove sandale. »Izgini,« je zavpil asket, »a ne vidiš, da se trudim doseči enost z Bogom?« »Lačna sem,« je odvrnila miš. »In kako misliš doseči enost z Bogom, če je ne moreš doseči niti z menoj?«

MAGDALENA: Razumeš to zgodbo?

PETER: Mislim, da jo.

MAGDALENA: *(se pomakne bliže k Petru)* Povej mi. Ker jaz je ne. Jaz jo prebiram kar naprej, kar naprej, kar naprej. Ampak bolj ko jo berem, manj mi je jasna.

PETER: Ampak jaz jo razumem na svoj način.

MAGDALENA: Pravilno.

PETER: Tako kot ta svet. In življenje. Vem, da nekateri pravijo temu bolezen, ampak meni je moj pogled na stvari všeč. Mi že mora biti, drugače se ga ne bi tako oklepal! Kdo je bil v tisti zgradbi najpogosteje v prisilnem jopiču? Jaz. In tako bo ostalo. Ne mislim se vdati.

MAGDALENA: Zgodba, Peter. Kaj pomeni?

PETER: Čakaj, da razmislim ... Kaj pomeni? ... Mogoče to, da ... da je treba najprej ljubiti majhne stvari na tem svetu. Majhne, lačne, nesrečne stvari. In šele potem velike, pomembne. In jaz se trudim. Vse življenje se trudim. Vse, vse življenje se trudim. (*Premor.*) Še je čas, Magdalena.

MAGDALENA: (*po premoru, nežno*) Hvala, Peter. Matičar je gotovo že šel domov. Saj bo še kakšna priložnost.

PETER: Bomo še kdaj pobegnili?

MAGDALENA: Kar se posreči enkrat, se lahko tudi dvakrat. Lahko pa narediš zame nekaj drugega, če bi me rad osrečil. Lahko poletiš z menoj na enajsti planet.

PETER: Magdalena ... Resno misliš?

MAGDALENA: Nikoli bolj.

(*Vstane in potegne iz cule zemljevidu podobno zloženko, na kateri je narisana krača s krožniki. Razgrne jo in jo položi na tla.*)

PETER: Magdalena ... Mesar je tekel za mano s polmetrskim nožem!

MAGDALENA: A ni to čudno? Tako dolgo sem sanjala o pravi krači, da je zdaj, ko je tukaj, ne morem niti pogledati.

(*Obrne sliko krače na hrbtno stran, ki je prazna. Pobrskala po culi in izvleče tri barvne flomastre.*)

Kaj vse si ukradel zame! Pravzaprav si ... na neki svoj, poseben način ... neke vrste junak. A ne?

(*Nagne se k njemu in ga poljubi na lice.*)

PETER: Magdalena ...

MAGDALENA: Zdaj pa res ne smeva izgubljati časa. Na ... (*Ponudi mu flomaster.*) Ti nariši planet, z vsemi plažami, o katerih si prej govoril, jaz bom pa narisala vesoljsko ladjo. Na kateri strani bi raje sedel, na levi ali na desni?

PETER: Ti izberi.

MAGDALENA: Veš kaj? Vesoljska ladja bo imela samo en sedež, zato ti bom prisiljena sedeti v naročju. Planet pa naj ima samo eno plažo. In na njej se smeta sončiti samo dve osebi.

PETER: Peter in Magdalena. (*Začneta risati.*)

MAGDALENA: Kaj če bi narisala še en majhen, rezervni sedež, za primer, da se vrne najin pederbutl?

PETER: Ne bo se vrnil.

PAVEL: *(ravnokar prihaja po stopnicah)* Se je že. *(Vrže culo na tla in izvleče nož.)* Šel sem nazaj na trg, da bi videl, ali me čakajo, ker mogoče so imeli zamudo, a že na vogalu sem si rekel: kaj me briga enajsti planet, šel bom nazaj in bom temu tipu pokazal, kako se obnaša kralj debilov: šel bom nazaj, in zaštilhal ga bom s topim nožem. Takole! *(Sune z nožem.)* Spodaj pri vratih pa sem si rekel: poslušaj, Pavel, kaj se pa greš? Zaštilhal boš prijatelja, ki ravna s teboj, kot da si krastača, samo zato, ker je nesrečen in potrebuje pomoč? Ne, Pavel, pospravil boš svoj topi nož *(si porine nož v žep)*, pospravil ga boš in boš pomagal človeku, ki te je s kračo udaril po glavi. Pomagal mu boš, da dozori v zrelo, odgovorno osebo. Takšno, kot si sam. Kaj rišeta? *(Pogleda.)* Prav nič ni podobno večerji.

MAGDALENA: *(mu ponudi flomaster)* Na ... Sam si nariši svoj sedež. Tako mi vsaj ne boš mogel očitati, da je premalo udoben.

PAVEL: Jaz sem pa mislil, da ... da je polet odpovedan.

(Poklekne k njima in začne risati.)

MAGDALENA: Kaj pa glasba? Peter ...

PETER: Kakšna glasba?

MAGDALENA: Tista, ki si jo ukradel. Enajsti planet, si rekel, da se imenuje.

(Peter se dvigne in naredi korak proti kasetarju. Glasba se sproži kar sama. Spogledajo se. Poslušajo. Rišejo naprej.)

MAGDALENA: Joj, Pavel, kaj delaš? ... Sedež je večji od ladje, kako ga boš spravil noter? Razen če misliš leteti sam, deset kilometrov za nama ...

PAVEL: Ne ne, skupaj. Če smo sklenili, da gremo, bomo leteli skupaj.

(Peter izvleče mobilni telefon in vtipka številko. Ponudi ga Magdaleni.)

PETER: Enajst enajst enajst.

(Magdalena si položi aparat k ušesu.)

MAGDALENA: Halo? ... Mi smo ... Vsi trije, kaj pa ... Peter, Pavel, Magdalena ...

(S kretnjo spodbudi Petra in Pavla.)

PETER, PAVEL: »Svetopisemska so imena ...«

MAGDALENA: Vi kar pridite ... Ne vem pa, če nas ne boste našli ... Odpravljamo se ... *Odpravljamo se!* ... Vsak trenutek bomo prižgali motorje ... *(Se nena doma spomni.)* Joj, Peter, motorje! ... Hitro nariši motorje! *(Znova v telefon.)* Halo? ... *(Pospravi mobilni telefon. Rišejo naprej. Čez kar nekaj časa.)* Prihajajo. *(Se znova loti risanja. Luči začnejo temneti.)* Si predstavljaš, da bi že sedeli v raketi, potem pa ugotovili, da smo brez motorjev?

PETER: Bojim se, da bi kar ostali, kjer smo.

PAVEL: Še dobro, da si se spomnila.

(Se začnejo smejati. Luči počasi temnijo. Skozi okno za njimi zažari bela svetloba. Nehajo se smejati in otrpnejo za pet sekund. Konec glasbe, tema.)